CONCORDIA

Tijdschrift | Xaveriusinstituut | 89ste jaargang nr 1 | 2025-2026

Afzendadres: Xaveriusinstituut | Mariastraat 7 Brugge

Concordia

3 Voorwoord

4 Column

5 De frères achter De Frères

9 (K)leerkrachten

11 Spiegel van het leven

14 Hulplijnen

16 Tsjechië

18 Hobby's

21 Junior Schoolband

22 TwolfNolf

23 Mijn spiegelbeeld over 10 jaar

25 Spiegelfoto's

26 Fairy tales rewritten

28 Zelfportretten

30 Luc, Ingrid & Bart

34 Aandacht … Aandacht …

35 Reisverslagen

45 Spiegels van de ziel

46 Leestip

48 DIY: Geef je oude spiegel een nieuw leven met papier maché

49 Koninklijke Speelschaar S.F.X.

50 In memoriam Broeder Johan Vanhove

51 Familienieuws

COLOFON

Jaarlijkse tijdschrift van het Xaveriusinstituut met medewerking van de Koninklijke Oud-leerlingenvereniging, Mariastraat 7, 8000 Brugge.

050 33 63 47

www.sfxbrugge.be

concordia@sfxbrugge.be

Abonnement? concordia@sfxbrugge.be

Redactie: Annelies Coose, Celie Lescroart, Frank Bosschaert, Hannelore Carron, Jakobe Deconinck, Laura Gervoyse, Lieslot Denoyette, Sara Huysman, Tom Peeters

V.u. Tim Coppejans, Mariastraat 7, 8000 Brugge

Concept en vormgeving: De Barbaren | www.debarbaren.be

Druk: Graphius

Beste lezer

Een spiegel nodigt uit tot kijken. Soms vluchtig, soms aandachtig. Soms zien we wat we verwachten, soms worden we verrast. Het thema van dit jaar, spiegels, raakt dan ook aan de kern van het onderwijs: leren kijken naar jezelf, naar de ander en naar de wereld rondom ons.

Onze leerlingen ontdekken op school hun talenten en hun grenzen, hun dromen en hun twijfels. In de klas, op de speelplaats, tijdens projecten en vriendschappen zien ze zichzelf weerspiegeld in woorden, resultaten en reacties van anderen. Dat proces is niet altijd comfortabel, maar wel noodzakelijk om te groeien.

Ook voor ons als school zijn die spiegels onmisbaar. Ze dwingen ons om stil te staan bij wie we zijn en waar we naartoe willen. In dat opzicht kijken we niet alleen vooruit, maar ook achterom. De lange betrokkenheid van de Broeders Xaverianen bij onze school vormt een blijvende reflectie. Hun pedagogische visie blijft ons vandaag uitdagen. Wat zij voorleefden, vertaalt zich nog steeds in de manier waarop we samen school maken.

Traditie en vernieuwing kijken elkaar aan. Waarden die al generaties meegaan – respect, verbondenheid en zorgzaamheid – worden telkens opnieuw gewikt en gewogen aan een veranderende samenleving. Dat spanningsveld is geen zwakte, maar een kracht, zolang we bereid zijn eerlijk te blijven kijken.

Spiegels tonen nooit het volledige verhaal. Ze geven een perspectief, een fragment, een uitnodiging tot nadenken. Ik hoop dat dit magazine jullie aanzet om even stil te staan, om te kijken met open blik en om opnieuw verbinding te voelen met onze schoolgemeenschap.

Veel leesplezier.

Tim Coppejans
Directeur

Column

Spiegels

Ik was een pukkelkop. ‘s Ochtends voor de badkamerspiegel checken waar in mijn gelaat verse bergen talg stonden opgehoopt, was de eerste dagtaak - mijn hele puberteit lang. Op de schaal van acne was één jongen van mijn klas er erger aan toe dan ikzelf. Yves. En als hij en ik naast elkaar zaten, waren onze klasgenoten zichtbaar opgelucht. Ikzelf ook, want naast Yves was ik een beauty.

Pisnijdig werd ik van die puisten en als ik weer eens koleirig mijn spiegelbeeld vervloekte, suste mijn moeder me met goedbedoelde uitspraken: kan je niks aan doen, het zijn de hormonen, blijf eraf, had ik ook op jouw leeftijd, niemand let daarop ... Niemand let daarop? Sommige puisten hadden een eigen schaduw. Ik liet mijn haar lang omdat ik zo een groot deel van mijn pokdalige tronie kon bedekken.
Op een mooie zomerdag - we hadden een uitstap met het gezin naar Walibi gepland - keek ik ‘s morgens in de spiegel en kon ik mijn oren niet zien. Mijn wangen waren opgezwollen tot voorbij mijn oren!

Mijn moeder stelde een eerste, voor de hand liggende, diagnose: bof ofte dikoor. Niet naar Walibi, wel naar de dokter. Die vroeg vriendelijk: ‘Vertel eens?’ Ik begon met: ‘Toen ik deze ochtend opstond…’ en de dokter vulde mijn zin aan met: ‘…had je allemaal pukkels op je gezicht.’ Huh? Neen! Euh, ja ook. Maar, huh, wat? Mijn moeder nam over. Ik was te veel in mijn mond geblazen. Pun intended.

Mijn huid klaarde een beetje op in het zesde middelbaar en ik hou gelukkig enkel mentale littekens over aan mijn puisten. Om hen voor hetzelfde trauma te behoeden, waak ik over de poriën van mijn zonen als een neurotische border collie. De jongste zoon focust zich voor de spiegel hoofdzakelijk op het onderhoud van het trendy snoeiwerk van de barbier en de oudste verschoof onlangs alle aandacht naar een blinkend diamantje in een oorlel. Alleen zien wat je wil zien … Soms is het een goed idee.

— *Pieter Blondeel*

De frères achter

De Frères

Dat het Sint-Franciscus-Xaveriusinstituut beter bekend staat als De Frères, dat weet iedereen. Dat die naam verwijst naar de congregatie van de broeders Xaverianen, dat weten de meesten ook nog wel. Maar verder … Slimstemensgewijs, wat weet u over de broeders achter De Frères? Euh … misschien lukt het beter na het lezen van dit artikel?

Theodoor Rijken

Het is het juiste, historische moment om uw geheugen op te frissen, want op 15 september 2025 overleed de laatste broeder Xaveriaan. Hiermee komt ook een einde aan de aanwezigheid van de broeders in Brugge, die honderdzesentachtig jaar in beslag heeft genomen, want in 1839 betrok de stichter, Theodoor Rijken, een huis in de Ezelstraat, met de steun van de Brugse bisschop.

Ezelstraat (stichtingshuis)

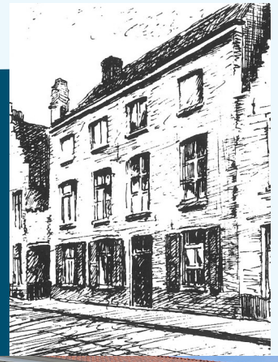

Nu

DE ALLERLAATSTE

De allerlaatste Belgische broeder was Remi De Groote (1931-2025), geboren in Assebroek en als missionaris met de broedernaam ‘Adelbert’ naar Kongo vertrokken in 1957. Hij trad er in politiek moeilijke omstandigheden op als leraar wiskunde, maar ook als man die zich overal waar het kon nuttig maakte en zijn hele leven ten dienste is blijven staan van zijn leerlingen en collega’s. Hij overleed op 15 september 2025 in Herdershove en de uitvaart vond plaats in de Onze-Lieve-Vrouwekerk op zaterdag 20 september.

Theodoor Rijken was een 42-jarige Nederlandse schoenmaker uit Elshout, zeer katholiek opgevoed en bezield door een verlangen om missies te stichten in de toen nog nieuwe wereld: Amerika. Hij wilde daar de talrijke arme immigranten en de Indianen bekeren tot het ware geloof en hen door een degelijke opvoeding een mooie toekomst schenken. Dat dit nodig was, had Rijken zelf al kunnen vaststellen na een tweetal reizen naar het continent. (Even over en weer met de zeilboot, iemand?)

I HAVE A DREAM

Hoe zag de wereld eruit toen de Nederlandse schoenmaker zijn wilde ideeën ontwikkelde? Van de kolonie Kongo, een regio waarmee we de broeders Xaverianen toch associëren, was nog geen sprake. Het gebied stond nog blanco op de Europese kaarten. Voor de historici: Stanley ontmoette Livingstone er in 1871.

Zelfs Noord-Amerika was voor Europeanen nog grotendeels onontgonnen terrein. De eerste grote huifkartocht naar Californië was pas in 1843 en de goudkoorts zou pas in 1849 leven in de brouwerij brengen.

En België dan? Met een leeftijd van negen jaar was het nog een splinternieuw land, had het zich nog maar net losgerukt van Nederland. Rijken kreeg van de Nederlandse overheid zelfs een gevangenisstraf van drie maanden omdat hij geld ophaalde voor zijn stichting in het opstandige België.

Xaverian College Manchester (nu)

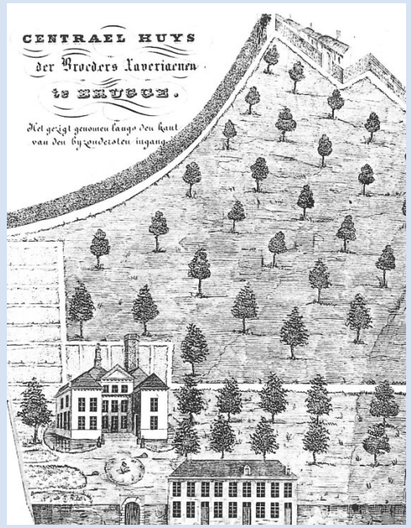

Het Walletje

De eerste jaren in de Ezelstraat brachten Rijken en zijn eerste confraters door in grote armoede, maar geleidelijk kregen ze een goede naam door de talrijke kansarme jongeren in Brugge catechese en ontspanning te bezorgen in de weekends en vooral door scholen voor hen te stichten. Doordat het aantal leden van de gemeenschap steeds groter werd, was een ruimere woning noodzakelijk geworden en die werd gevonden in een mooi 'herengoed': 'Het Walletje', gelegen tussen de Vlamingdam en de Sint-Clarastraat. In 1843 reeds richtte Rijken een bewaarschooltje op in 'Het Walletje'.

Als tussenstap op weg naar Amerika werd in 1848 reeds een eerste van vele scholen gesticht in Engeland, in de omgeving van Manchester, waar zeer veel verarmde Ierse immigranten woonden. In die periode heerste er in Brugge en omgeving een ware hongersnood ten gevolge van een uitzonderlijke droogte. Ruim 20.000 mensen in Brugge leefden toen van een uitkering door de 'Openbare Onderstand'… Intussen bleef Theodoor Rijken onvermoeibaar streven naar een vestiging in Amerika, wat hem uiteindelijk reeds in 1854 lukte, toen de Saint Patrick's School gesticht werd in Louisville in de staat Kentucky.

HET EINDE VAN RIJKEN

Ten gevolge van interne problemen werd Theodoor Rijken in 1860 als algemeen overste vervangen door een andere Nederlander: de dynamische Vincent Verhoeven, die een grote opbloei en uitbreiding van de congregatie mogelijk maakte. Er waren toen al 26 van de 37 Brugse broeders naar Amerika overgeplaatst! De overblijvende broeders waren gehuisvest in enkele huizen aan de Nieuwstraat en het huidige Guido Gezelleplein. De stichter overleed aan een bloedvergiftiging in een deel van onze school: het huis Clyncke aan het Simon Stevinplein, op 26 november 1871.

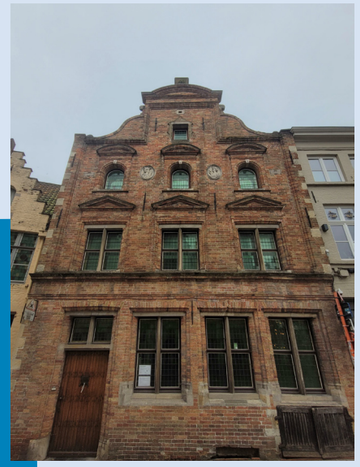

Simon Stevinplein, Huis Clyncke (nu)

In Brugge hadden de broeders in 1843 reeds een 'betalende burgerschool' geopend op 'het Walletje', gevolgd door de stichting van de tweede school, in 1844, in hartje Brugge in het huis 'Belle Vue' aan het Sint-Salvatorskerkhof. Dat was meteen de oorsprong van het huidige Sint-Franciscus-Xaveriusinstituut.

Dat huis werd al snel te klein en daarom huurden de broeders vanaf 1848 een eigendom nabij de Onze-Lieve-Vrouwekerk, waar zich nu nog de turnzaal en de garages bevinden, op het huidige Guido Gezelleplein. Daar volgden in 1849 al 165 leerlingen les, naast de 80 die ingeschreven waren in 'Het Walletje'. In 1852 leek het bestaan van de school bedreigd, toen de gehuurde gebouwen plots verkocht werden. Gelukkig werd een mooi groot herenhuis vlakbij op dat moment te huur aangeboden: het 'Hotel Vander Plancke' in de Nieuwstraat nummer 2, met een neoklassieke gevel en een grote inrijpoort. Rond 1857 kreeg het instituut officieel de naam 'Sint-Franciscus-Xaveriusinstituut', maar intussen was de school van de 'Monfrères' in de volksmond al bekend geworden als 'De Frères', een naam die nu nog altijd fier bewaard en gedragen wordt.

Nieuwstraat (nu)

EEN INTERNATIONALE NGO AVANT LA LETTRE

In 1875 was de congregatie zo groot geworden dat ze in drie kloosterprovincies onderverdeeld kon worden: de Belgische, met 36 broeders, de Engelse, met 63 broeders en de Amerikaanse met 31 broeders. De Amerikaanse zou de grootste worden en een vooraanstaande rol spelen in de ontwikkeling van het katholiek onderwijs in onder meer Kentucky, Massachusetts, Maryland en New York. Rijkens oorspronkelijke bedoeling om ook de Amerikaanse Indianen te bereiken en te bekeren, zou echter pas een eeuw later waargemaakt worden …

ploeg Cercle Brugge

Rijken zelf had een grote belangstelling voor pedagogie en methodiek en introduceerde allerlei voor die tijd moderne praktijken in het onderwijs. Onder meer daardoor kreeg de school een steeds betere naam in de omgeving, zodat die rond 1855 reeds meer dan 300 leerlingen telde, in een stad die toen ongeveer 47.000 inwoners had. In 1852 werd in het huis aan de Onze-Lieve-Vrouwkerkhofstraat gestart met een internaat.

HET ENGELSE VERHAAL

Het internaat van onze school trok heel veel buitenlanders aan. Engelse katholieken stuurden hun kinderen graag naar de Frères, want in Engeland waren niet veel katholieke scholen en ze konden hier goed Frans leren, dé wereldtaal op dat moment. In 1914 waren hier maar liefst 165 leerlingen in een aparte Engelse sectie.

Die Engelse jongens brachten ook hun favoriete sporten mee (o.a. tennis, cricket en voetbal). In 1899 werd de oud-leerlingenvereniging opgericht en daar maakten drie kringen deel van uit: drie cercles. En dit verhaal kent u: de derde kring was de Cercle Sportif Brugeois, de huidige eersteklasseploeg Cercle. Twee jaar eerder waren het al oud-leerlingen van onze school (én van het atheneum) die Club Brugge hadden gesticht. De eerste voorzitter was trouwens een oud-leerling van de school. De Frères hebben duidelijk hun stempel gedrukt op de voetbalgeschiedenis van Brugge …

De congregatie was destijds door Theodoor Rijken gesticht met een duidelijk uitgesproken missionair karakter, dat duidelijk gemaakt was door de keuze voor de Spaanse Jezuïet en missionaris Franciscus Xaverius als patroonheilige. Maar na de uitbreiding richting Engeland en daarna de Verenigde Staten van Amerika, was de 'bekerende' traditie van de broeders helemaal vervaagd. De klemtoon leek nu op het verstrekken van degelijk katholiek onderwijs te liggen.

De focus kwam opnieuw op het missioneringswerk te liggen toen in juli 1928 de Amerikaan Paul Scanlan tot de vijfde generaal-overste van de Congregatie werd verkozen. Reeds het jaar daarop reisde hij helemaal alleen naar de provincie Katanga af, in de toenmalige Belgische kolonie Kongo, om de mogelijkheden te onderzoeken. In 1931 openden vier Belgische broeders een school in Likasi, dat in het Frans Jadotville genoemd werd. Vanaf dan vertrokken er heel regelmatig broeders vanuit de haven van Antwerpen naar de missie. Daarover werd dan verslag uitgebracht in het schooltijdschrift 'Excelsior' dat verscheen vanaf 1931.

CONCORDIA BESTAAT AL 92 JAAR

Het schooltijdschrift 'Excelsior' werd in 1934 omgedoopt tot 'Concordia', Latijn voor eendracht, eenheid. Op die manier wilde men de eenheid onder alle Belgische Xaveriaanse scholen beklemtonen.

Reeds in 1890 was er trouwens een schooltijdschrift: 'L'ami des sténographes'.

Wil u meer weten over de boeiende geschiedenis van de Xaverianen in België en wereldwijd? Scan dan deze QR-code. Naar aanleiding van het overlijden van de laatste broeder Xaveriaan, schreef oud-adjunct Florent Will een perstekst (waarvan deze tekst een vrije bewerking is) waarin u de verrassende antwoorden vindt op vragen als:

Vanaf wanneer mochten de broeders ook eens een Vlaamse krant lezen?

- 1919
- 1936
- 1954

Hoe lang duurde de grote vakantie in het jaar 1860?

- Er was geen vakantie
- Twee weken
- Vier maanden

In welk jaar werd de eerste vrouwelijke leerkracht aangeworven ?

- 1935
- 1950
- 1975
- 1985

– Tom Peeters & Florent Will

(K)leerkrachten

Wat zie je wanneer je in een spiegel kijkt? Soms jezelf, soms een verrassing. In deze oefening nemen we een kijkje in de kleerkasten van onze leerkrachten: een spiegel van hun persoonlijkheid, stijl en kleine eigenaardigheden. Kun jij raden welke kleerkast bij welke leerkracht hoort? Kijk goed, denk na … en spiegel je aan de details.

1

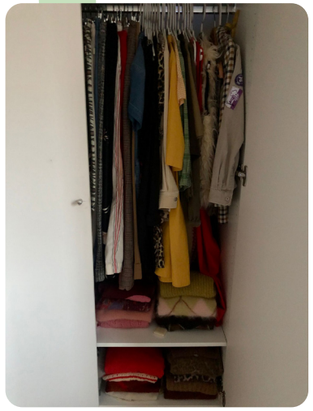

2

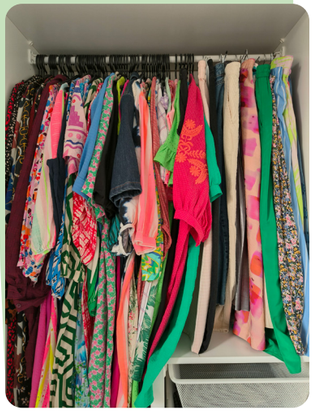

3

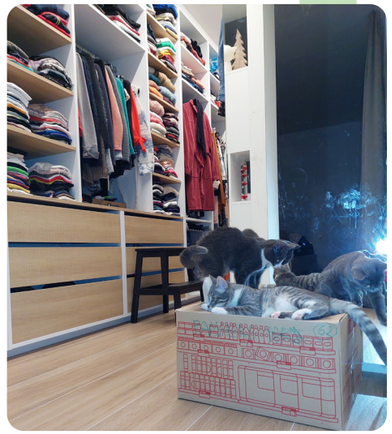

4

5

6

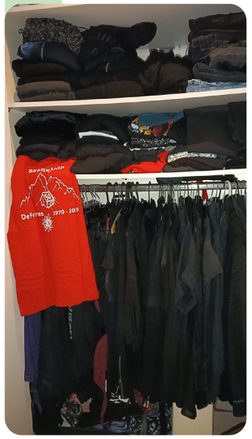

7

mevrouw I. Denhert

mevrouw A. Coose

mevrouw I. Van de Walle

mevrouw S. Dejaegher

mevrouw A. Van Den Berghe

mevrouw E. Mycke

mevrouw H. Carron

1: mevrouw S. Dejaegher, 2: mevrouw H. Carron, 3: mevrouw I. Van de Walle, 4: mevrouw A. Van Den Berghe, 5: mevrouw E. Mycke, 6: mevrouw I. Denhert, 7: mevrouw A. Coose

EEN PARTNERSHIP DAT REPUTATIES VERSTERKT

Scolarest beheert in België meer dan 220 restaurants in onderwijsinstellingen. Onze chefs zijn dagelijks in de weer om lekker verse maaltijden te bereiden voor leerlingen tussen 2,5 en 18 jaar, en voor studenten in het hoger onderwijs. Dat doen ze met een grote passie voor kwaliteit, een ongeziene flexibiliteit en een scherp oog voor nieuwe smaak- en eettendensen. Het maakt Scolarest tot een betrouwbare en verantwoordelijke partner van scholen die een lekker, gevarieerd en gezond voedingsaanbod wensen dat hun reputatie versterkt.

ENERGIQ MENU
LEKKER VEEL ENERGIE
www.energiq.be

Scolarest
EET LEER LEEF

A MEMBER OF COMPASS GROUP

Spiegel van het leven

We worden niet alleen gevormd door wat we leren uit boeken, maar ook door wat het leven ons influistert, soms zacht, soms confronterend. In de spiegel van het leven zien we geen perfect beeld, maar een verhaal in beweging.

Drie collega's blikken terug op ervaringen die hen gevormd hebben tot wie ze vandaag zijn, als mens en als leerkracht. Hun verhalen tonen dat groeien vaak begint bij stilstaan - en eerlijk durven kijken in de spiegel van het leven.

Lieve ik

Je droomt al jaren van een wereldreis, zonder de druk van onze westerse maatschappij, met ruimte voor spontane ontdekkingen. Vooral India trekt je aan. En nu is het eindelijk zo ver: je tickets zijn geboekt en je kijkt er enorm naar uit. Je verwacht een exotisch land vol prachtige taferelen: sierlijke vrouwen die pronken met kleurrijke 'sari's'[1] en 'bangles'[2], heilige koeien die rustig midden op de weg liggen en Sadhu's[3] in oranje gewaden. Je ziet jezelf vol diepe bewondering wandelen door de majestueuze bergen in de Himalaya en al mijmerend voor de Taj Mahal staan, ver weg van de drukte van het dagelijkse leven in België. Maar … India zal je die rust niet geven. Wel een spiegel.

Maar … India zal je die rust niet geven. Wel een spiegel.

Ik wil dat je weet: India is complex. Het is schoonheid en chaos tegelijk. Je zult door straten lopen waar de geur van heerlijke chai en kruiden zich mengt met uitlaatgassen en afval op straat. Je zult op de stoep zitten kijken naar vrachtwagens die prachtig versierd zijn met handgeschilderde patronen en tegelijkertijd gek worden van de onophoudelijke stroom van toeterende riksja's[4]. Je zult nieuwe smaken ontdekken aan eetkraampjes naast een koe die zijn gevoeg doet. Je zult versteld staan van de pracht en praal van tempels, en een minuut later geschokt zijn door een kindje zonder benen, bedelend om wat geld. Je zult leren dat contrasten niet iets zijn om te vermijden, maar om te omarmen.

Je zocht rust, maar vond ook confrontatie. En dat was precies wat je nodig had. India zal je leren dat het leven niet zwart-wit is. Dat rijkdom en armoede, vreugde en verdriet, orde en wanorde naast elkaar bestaan, net zoals in jou. Het zal je geduld testen, je grenzen verleggen, en je hart openen voor een wereld die groter is dan je ooit had gedacht.

Dus, lieve ik, wees niet bang voor de chaos. Laat verwachtingen los. India geeft je niet wat je vraagt, maar wat je nodig hebt. En als je terugkijkt, zul je glimlachen. Want die reis zal niet alleen je blik op de wereld veranderen, maar ook jezelf.

— *Isabel Coghe*

[1] traditioneel Indiase klederdracht
[2] traditionele armbanden
[3] heilige mannen
[4] fietstaxi's

Tussen spiegel en herinnering

De late avondzon glijdt door het raam en legt een warme gloed over het spiegelglas. In dat zachte licht zie ik mezelf staan, maar tegelijk ook iemand die ik ooit was. Het licht nodigt me uit om even te blijven kijken. Terwijl mijn blik over de lijntjes in mijn gezicht glijdt, zie ik plots iets opduiken dat niet in deze ruimte thuishoort: een strooien hoed. Mijn strooien hoed. Die oude, rafelige hoed die ik droeg toen ik in een toneelstuk de tuinman speelde.

En dan gebeurt het: de spiegel wordt een scène.

Ik sta opnieuw in de coulissen, het geroezemoes van het publiek als een warm deken rond mij. De geur van schmink en spanning hangt in de lucht. Ik stap op, klaar voor mijn komische entrée. In de spiegel zie ik de slungelige politieagent, die me probeert te arresteren. Ik schrik me bijna letterlijk te pletter. Ik sprint over het podium en hij achter mij aan. Telkens we terug van achter het decor opduiken, hebben we gewisseld van hoofddeksel. Het publiek giert en brult wanneer ze mij zien met een kepie en de agent met de strooien hoed. Ik voel die oude, heerlijke adrenaline door mijn lijf stromen en geniet van elke chaotische seconde. Langzaamaan vervaagt de scène, maar de warmte blijft.

Wat hebben we toch gelachen, daar op dat toneel. Samen met vrienden die meer familie waren dan wat ook. Elk stuk dat we speelden - of het nu ging over een verstrooide dokter, een lijk dat zoek was of een tuinman met een te grote strooien hoed - was gevuld met plezier. En de après … soms leek die nog leuker dan het optreden zelf. Pintje in de hand, zotte verhalen, schouderklopjes, plannen voor het volgende stuk. Het was een tijd waarin zorgeloosheid bijna vanzelfsprekend leek.

De zon komt lager te staan en het spiegelbeeld verandert. Plots zie ik gras, het veld van Excelsior Zedelgem. Ik hoor het geluid van studs op beton, de trainer die roept dat we harder moeten lopen, het lachen in de kleedkamer. In blauw-witte outfit voelen we ons als een konijn op het plein. Voetbal was daar nooit alleen maar een sport. Het was kameraadschap, samen verliezen en samen winnen, maar vooral: samen. Vriendschap stond altijd op nummer één, en ik voel nog altijd dat stukje nostalgie dat zachtjes trekt wanneer ik eraan terugdenk.

Maar de spiegel is ook eerlijk. Soms te eerlijk.

Ik zie een ziekenhuisgang, veel te wit, veel te stil. Mijn handen trillen wanneer ik ze in de zakken van mijn jas steek; ik herken dat gevoel van toen ik te horen kreeg dat ik kanker had. De angst, de onzekerheid … de strijd. En net wanneer ik denk dat het niet zwaarder kan, zie ik het volgende beeld: mijn vrouw, dapper en kwetsbaar tegelijk, die dezelfde strijd moet aangaan. Twee gevechten met enkele jaren tussen. Schouder aan schouder in moeilijke tijden. We hielden elkaar recht, zelfs op dagen dat we allebei wilden instorten.

Maar zelfs dat deel van ons verhaal wordt overspoeld door iets krachtigers.

De spiegel kleurt warm, zacht, bijna gouden tinten. De kleine handjes van mijn kinderen, de eerste keer dat ik hun naam fluisterde, de momenten waarop ze mijn wereld groter maakten dan ik ooit had kunnen dromen. En later nog meer wonderen, ik ben opi van twee schattige kleindochters Lotte en Noor. Kleine hartjes die mijn eigen hart opnieuw leerden kloppen met een andere snelheid. Zij die me met één glimlach doen smelten en herinneren aan wat echt telt.

Ik kijk opnieuw naar mezelf.

De spiegel toont een man met littekens, maar ook met lachlijnen. Met verlies, maar ook met overvloed. Met verhalen die komischer zijn dan wat ik ooit op het toneel speelde, en momenten die zwaarder waren dan welke rol dan ook. Een man die veel heeft gevochten, maar vooral veel heeft liefgehad.

Ik glimlach en zou een spiegel voor de toekomst misschien ook wel leuk vinden.

De strooien hoed past me misschien niet meer, maar het leven - met ál zijn scènes - blijft het mooiste stuk dat ik ooit heb mogen spelen en nog zal spelen.

— *Johan Yde*

Het verleden is een achteruitkijkspiegel

Illegaal de grens oversteken, schreeuwen tegen achtervolgende honden, gratis Marokkaanse muntthee krijgen, een Ghanese agent omkopen, zwoegend rijden op de steile bergen van Freetown, 300 kilometer op de pechstrook van de autostrade, momenten van eenzaamheid, schrijnende armoede in Liberia en ‘Waarom doe ik dit?’-momenten.

Om de zoveel tijd flitsen deze gebeurtenissen door mijn hoofd. Het zijn allemaal herinneringen aan mijn fietsreis van Spanje tot Nigeria via de kust van West-Afrika. Als deze herinneringen terugkomen, denk ik aan de lessen die ik er vandaag nog altijd uit trek. Het verleden is dan ook een achteruitkijkspiegel voor de toekomst.

Door op een of andere manier uit je comfortzone te stappen, ontdek je meer over jezelf en de samenleving. Ik leerde bijvoorbeeld hoe fout mijn blik was op ‘de Marokkaan’. Eenmaal in Marokko werd ik omver geblazen door hun gastvrijheid, vriendelijkheid, gratis tajines en fijne overnachtingen. Tot vandaag neem ik mee hoe sterk de kracht van relativeren is. Ja, klagen en zagen is menselijk en kan enorm opluchten, maar daarna moet je kunnen relativeren. Dankzij verscheidene ontmoetingen op mijn tocht heb ik dit geleerd.

De laatste les van mijn achteruitkijkspiegel is: volg de sociale druk niet. Eerlijk, ik heb er zelf in meegelopen. We krijgen een beeld, onder andere via sociale media, dat je als jongere een wereldreis moet maken, want anders heb je toch iets gemist. Jongeren maken die wereldreis, maar onderschatten de mindere kanten. De verveling en de vele momenten van eenzaamheid horen erbij, maar dat zien we nooit op die perfecte kiekjes online.

Reis je graag? Sla je vleugels uit en trek eropuit. Reis je niet graag, sla je los van de sociale druk en doe je goesting.

Begrijp me niet verkeerd. Reis je graag? Sla je vleugels uit en trek eropuit. Reis je niet graag, sla je los van de sociale druk en doe je goesting. Maar probeer toch, heel af en toe, eens uit je comfortzone te treden. Dat hoeft niet voor drie maanden, fietsend langs de Afrikaanse kust; drie dagen in de Ardennen is ook al meer dan voldoende.

— *Warre Maertens*

Waar kan ik terecht?

"Thuis is er bijna elke dag ruzie. Ik voel me niet veilig en weet niet bij wie ik terecht kan."

JAC · Awel · 't Scharnier

"Ik voel me al weken slecht en durf er met niemand over te praten."

TEJO · OverKop · Teleblok

"Ik denk dat een vriend(in) thuis mishandeld wordt en ik weet niet wat ik moet doen."

nupraatikerover.be · 1712

"Ik word online gepest en ik weet niet zeker of ik dit moet melden."

nupraatikerover.be · Awel · 1712

"Op school loop ik vast; ik word vaak uit de klas gestuurd en begrijp mezelf niet meer."

Blink! Time-out project · CLBch@t

"Ik drink en gebruik soms drugs op feestjes en ik maak me zorgen dat het te ver gaat."

De Sleutel · De Druglijn

"Ik wil graag sporten, maar mijn ouders kunnen het niet betalen."

Brugs Netwerk Vrijetijdsparticipatie · Buurtsport

"Ik worstel met mijn genderidentiteit en heb nood aan een veilige plek om hierover te praten."

Lumi · OverKop

"Door mijn autisme raak ik snel overprikkeld en ik wil praten met iemand die dit begrijpt."

Autisme Chat · TEJO · CLBch@t

"Ik voel me al maanden leeg en soms denk ik dat het misschien beter zou zijn als ik er niet meer was."

Zelfmoordlijn · TEJO · OverKop

"Ik wil studeren, maar ik heb zoveel stress dat ik niets meer gedaan krijg."

Teleblok · CLBch@t

"Mijn trainer deed iets wat niet oké aanvoelde, maar ik durf het aan niemand te vertellen."

Vlaams Meldpunt GOG · 1712

"Mijn broer wordt steeds agressiever door zijn verslaving en ik zit ermee."

De Sleutel · De Druglijn

"Ik voel me mentaal uitgeput, begrijp mezelf niet goed en zoek coaching om sterker in mijn vel te zitten."

Komerbi

"Ik wil nieuwe mensen leren kennen en activiteiten doen, maar ik weet niet waar te beginnen."

Brugs Netwerk Vrijetijdsparticipatie · OverKop

"Ik heb zoveel vragen over relaties, seks en sociale druk, maar ik weet niet waar ik betrouwbare info vind."

WAT WAT · Awel · OverKop

Mentale gezondheid en emotionele steun

Overkophuis
Toegankelijke plekken waar jongeren kunnen binnenlopen, praten en deelnemen aan activiteiten.

TEJO
Therapeuten voor Jongeren: gratis, anonieme en kortdurende therapie.

Komerbi
Organisatie die jongeren ondersteunt via coaching en welzijnsprojecten (focus op mentale gezondheid).

JAC
Jongerenadviescentrum: gratis info, hulp en advies voor jongeren.

Awel
Luisterlijn voor kinderen en jongeren (chat, telefoon, mail).

Zelfmoordlijn
24/7 hulplijn voor mensen met suïcidale gedachten of zorgen om iemand.

Preventie en interventie bij gevaar, geweld of grensoverschrijdend gedrag

Autisme chat
Anonieme chatlijn voor mensen met autisme en hun omgeving.

Lumi
Meldpunt en info voor LGBTQIA+ personen.

't Scharnier
Hulpverlening voor jongeren in conflicten thuis; inzet op begeleiding & herstel.

1712
nupraatikerover.be
Vlaams Meldpunt Grensoverschrijdend Gedrag
Gratis en anonieme hulp- en meldpunten voor geweld, misbruik en grensoverschrijdend gedrag.

Verslaving en risicogedrag

De Druglijn
Info en hulp rond alcohol, drugs, medicatie, gamen en gokken.

De Sleutel
Organisatie rond preventie, behandeling en begeleiding bij verslaving.

School en leerproblemen

Blink! Time-out project
Tijdelijke time-out voor leerlingen die vastlopen op school, met begeleiding.

CLBch@t
Online chat van het CLB voor vragen over school, leren, gezondheid en welzijn.

Teleblok
Chat- en hulplijn voor studenten met stress, twijfel of mentale problemen.

Vrije tijd, sport en participatie

Brugs Netwerk Vrijetijdsparticipatie
Maakt vrije tijd en activiteiten toegankelijk voor mensen met een beperkt budget.

Buurtsport
Lokaal sportaanbod voor iedereen, met extra aandacht voor kwetsbare groepen.

Informatie en laagdrempelige hulp

WAT WAT
Informatieplatform voor jongeren over allerlei thema's (relaties, geld, mentaal welzijn…).

Brugge en Roudnice:
verbondenheid in verscheidenheid

Voor het derde jaar op rij werkt onze school samen met het Gymnázium in Roudnice nad Labem in Tsjechië. De bezielers van dit project zijn leerkrachten Annick Goethals en Warre Maertens. We laten mevrouw Goethals aan het woord.

Hoe zijn jullie op het idee gekomen om dit project op te starten?
Dit was eigenlijk heel persoonlijk. Tijdens mijn studententijd zat ik zelf vier maanden op uitwisseling in Zwolle. Mijn kamergenote was een meisje uit Roudnice en tot op vandaag hebben we nog steeds contact. Vanuit die vriendschap groeide het idee om onze leerlingen dezelfde ervaring te geven: andere culturen leren kennen, nieuwe mensen ontmoeten en misschien zelfs vrienden voor het leven maken.

Waarom hebben jullie voor het Gymnázium gekozen?
De band met deze school was er al een beetje via mijn kamergenote: haar zus werkt er namelijk. Het voelde meteen goed omdat onze beide scholen geloven in respect, openheid en kritisch denken. Voor onze leerlingen is dit een unieke ervaring die ze niet snel zullen vergeten.

Wat is jouw band met Tsjechië?
Tsjechië is voor mij meer dan een land om op vakantie te gaan. Het is een plek die ik door de jaren heen heb leren kennen via persoonlijke contacten, de cultuur en de geschiedenis.

Hoe is dit project de afgelopen jaren geëvolueerd?
In het begin lag de focus vooral op kennis maken met en ontdekken van een andere school en cultuur. Gaandeweg hebben we het inhoudelijk uitgebreid. Nu werken we ook rond thema's zoals burgerschap, diversiteit en mensenrechten, met concrete opdrachten en samenwerkingen. Elk jaar bouwen we verder op het vorige zodat het project steeds rijker en betekenisvoller wordt.

Welke kosten zijn hieraan verbonden voor de leerlingen?
We proberen de kosten altijd zo laag mogelijk te houden. Leerlingen verblijven bij gastgezinnen, wat niet alleen betaalbaar is, maar ook superleuk: ze draaien echt mee in het Tsjechische (of Belgische) gezinsleven. Ze beleven de uitwisseling veel intenser dan tijdens een gewone schoolreis, waar de nadruk vooral ligt op het bezoeken van toeristische plekken. Dit schooljaar is de uitwisseling bovendien volledig kosteloos voor de leerlingen dankzij een goedgekeurd dossier van Erasmus+. Alle activiteiten, verplaatsingen en het verblijf zijn inbegrepen zodat iedereen kan deelnemen zonder financiële drempels. Uiteraard brengt het ontvangen van een gastleerling wel een kleine extra kost met zich mee voor het gastgezin, aangezien er een extra persoon in huis verblijft.

Met welke moeilijkheden werden jullie in het verleden geconfronteerd?
Zoals bij elk uitwisselingsproject zijn er natuurlijk altijd praktische uitdagingen: plannen, taalverschillen en soms ook wat zenuwen bij leerlingen of ouders. Vorig jaar kregen we bijvoorbeeld te maken met treinstakingen waardoor onze hele vervoersplanning plots overhoop lag en we uiteindelijk 17 uur in een Flixbus moesten reizen. Ook dit schooljaar waren er extra uitdagingen met heel wat zieke leerlingen, wat van de Belgische gastgezinnen extra zorg en flexibiliteit vroeg. Dankzij duidelijke afspraken, een goede voorbereiding en vooral veel onderlinge communicatie hebben we telkens oplossingen gevonden. Achteraf bekeken zorgden net die momenten ervoor dat leerlingen, gezinnen en leerkrachten dichter naar elkaar konden toegroeien.

Welke waren jullie hoogtepunten van de afgelopen drie jaren?
De mooiste momenten zijn ongetwijfeld die wanneer je de leerlingen ziet groeien, vaak op manieren die ze zelf niet hadden verwacht. Ze worden zelfzekerder, durven communiceren in een andere taal en staan open voor nieuwe ideeën en perspectieven. Soms zit de winst net in kleine momenten: een goed gesprek, samen lachen of elkaar beter begrijpen.

Er ontstaan fijne vriendschappen in de hele groep en niet uitsluitend met de buddy. Ook tussen Belgische leerlingen onderling zien we nieuwe connecties ontstaan omdat ze samen zo'n intense week beleven. Een vast hoogtepunt is het einde van de week in Brugge, tijdens de spelletjes bowling. Leerlingen die elkaar een week eerder nog niet kenden, praten dan spontaan in het Engels, geven elkaar een hand of een knuffel en vormen echt één hechte groep. Dat gevoel van samenhorigheid is onbetaalbaar en maakt dit project zo bijzonder.

Waarom is dit een aanrader voor toekomstige vierdejaars om hieraan deel te nemen?
Het is veel meer dan gewoon een schooluitstap. Leerlingen leren samenwerken, communiceren in een andere taal en zich verplaatsen in een nieuwe context. Ze leren een andere cultuur kennen, maken vrienden en ontdekken Europa op een manier die geen enkel handboek ooit kan bieden. Het is een ervaring die ze zich echt de rest van hun leven zullen herinneren.

Dankjewel, mevrouw Goethals, om met zoveel enthousiasme over dit project te vertellen. Je zal ongetwijfeld leerlingen warm gemaakt hebben om zich de komende jaren kandidaat te stellen.

— *Annelies Coose*

De organiserende leerkrachten kennen de kracht van het uitwisselingsverhaal. Zij weten welke waarden, normen, kwaliteiten, ervaringen de deelnemers kunnen meenemen van deze twee weken. Maar wie kan er beter vertellen over wat dit met hen gedaan heeft dan de leerlingen zelf? Hieronder de ervaringen van een aantal deelnemers.

Ik vond dit een toffe ervaring en leerde veel nieuwe mensen kennen. Samen met mijn buddy kreeg ik ook de kans om toffe activiteiten te doen waar wij van genoten hebben.
Owen Demuynck (4E1)

Mijn ervaring met mijn uitwisselingsstudent was anders dan verwacht: hij was niet echt geïnteresseerd in Brugge of in de uitwisseling zelf. Ondanks dat vond ik de uitwisseling zelf tijdens deze eerste week wel leuk. De groepssfeer zat zeer goed en iedereen kon met elkaar lachen.
Tibe Steeman (4G-C)

In het begin was het een beetje raar, maar vanaf de eerste avond was het al alsof mijn buddy al langer bij mij thuis woonde.
Yasin Kusdemir (4F1)

Ik vond het project super interessant! Door de vele verschillen en vele gelijkenissen werd de week super leerrijk. Ik kijk nu al heel erg uit naar de week die wij in Tsjechië zullen doorbrengen!
Merel Schepkens (4F1-C)

Ik heb nieuwe mensen ontmoet en leuke activiteiten gedaan zoals bowlen, een chocolade workshop en nog veel meer. Onze uitstap naar Brussel was bijzonder, enerzijds door de hevige sneeuw, anderzijds zeker ook omdat we er veel hebben bijgeleerd over de Europese Unie.
Marie-Line Desimple (4F1-C)

Ik had samen met een paar vriendinnen een hele leuke planning gemaakt en zo heb ik ook de buddy van anderen leren kennen.
Judith Casier (4D2)

Tijdens de uitwisseling heb ik een heel fijne band opgebouwd met mijn Tsjechische buddy. We leerden veel over het project rond Hana's Suitcase. Daarnaast hebben we veel Engels gesproken. Ik ben heel blij dat ik deze ervaring mag meemaken!
Ziya Van der Plaetsen (4C)

Het was een super goeie match tussen mij en mijn buddy, Ema. Ik vond het zo'n toffe ervaring en kijk heel erg uit naar Tsjechië. Ik heb veel bijgeleerd en mijn Engels is naar mijn gevoel verbeterd.
Anna Louise de Roo (4D2)

Ik vond deze uitwisseling heel spannend omdat je iemand moet opvangen die je niet kent. Mijn buddy heeft mij nieuwe dingen geleerd in het Tsjechisch. Ik raad iedereen aan om de kans te grijpen wanneer je aan een dergelijk project mag meewerken.
Sien Van Hulle (4C)

Het was leuk om mensen uit Tsjechië te leren kennen en samen alle activiteiten te beleven. De chocoladeworkshop en de momenten samen thuis met Veronika zorgden voor een goede sfeer en zorgden ervoor dat we snel goede vrienden waren.
Mona De Grande (4C)

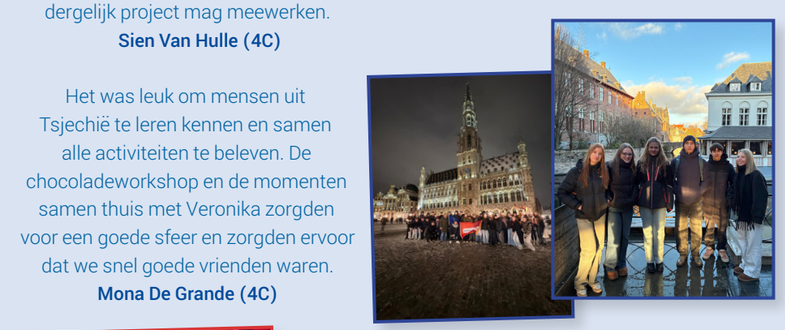

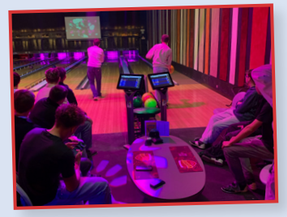

Ik vond het een leerrijke week, zowel over Europa als over Hana's suitcase. Ik vond het bezoek aan het Europees Parlement heel interessant.
Britt Ferla (4D1-C)

Deze uitwisseling is een unieke kans om je vriendenkring te vergroten en je blik te verruimen voor andere culturen en landen. Ik raad het iedereen aan!
Ilias De Gryse (4G-C)

Ik vond het een leerzaam en interessant project. Ik was zeer blij met mijn buddy, en de groep was ook zeer tof! Maar het was ook een zeer vermoeiende week.
Sam Van Cleven (4G-C)

VAN SPIEGEL TOT PODIUM

Emmeline Hungenaert, Tess Van Eeghem en Lut Samyn uit 2D aan het woord. Ze dansen al sinds kleuterleeftijd. Emmeline doet aan streetdance en techniekdans, Tess en Lut leggen zich dan weer toe op de dansstijl jazz-modern. Voor hen is dansen belangrijk.
'Je kan eens losgaan en je eigen ritme vinden. Een uur lang aan niets anders denken.'

Hoe ziet een typische dansles eruit?
Lut: We starten altijd met een opwarming, deze fase duurt het langst. Daarna werken we aan techniek en tot slot aan een choreografie. Soms is er stretching voorzien op het einde van de les, om de volgende dag geen spierpijn te hebben.
Emmeline: Bij mijn danslessen duurt de opwarming maar tien minuten en daarna zijn we heel de tijd bezig met het maken van een dans. We eindigen bijna altijd met stretching.

Wat is het moeilijkste aan dansen?
Tess: Absoluut lenigheid en knieën strekken!
(anderen instemmend)

Welke functie hebben de spiegels in een danszaal?
Lut: De spiegels zijn perfect om te zien of je de bewegingen goed uitvoert en mooi afwerkt.
Tess: Ook gemakkelijk is dat je via de spiegels kan kijken naar de andere dansers als je het even niet meer weet. Zo ben je snel weer mee.
Emmeline: In de aanloop naar een optreden bedekken ze vaak de spiegels om de dans goed te kunnen inoefenen.

Hoe voelt het om tijdens een optreden te dansen?
Tess: Optreden is echt leuk. Vooraf heb ik wel een beetje stress, maar het moment zelf is super.
Lut: Ja, vind ik ook. In de lessen zijn we ook lang aan het toewerken naar zo'n optreden. Het is altijd jammer dat het voorbij is.
Emmeline: Als er toch iets zou mislopen met de choreo dan is het aan ons, als danser, om zo snel mogelijk de knop om te draaien en weer verder te gaan.

Wat zouden jullie graag nog bereiken met dans?
Emmeline: Ik zou graag ook jazz-modern volgen, en in de verre toekomst zou ik het wel zien zitten om zelf danslessen te geven aan jonge leerlingen.

Willen jullie graag een boodschap meegeven aan andere leerlingen die twijfelen om te starten met dansen?
Tess: Als je twijfelt, moet je het echt eens proberen. Het toffe is dat je elk jaar nieuwe mensen leert kennen. Tijdens het dansen voel je de verbinding met de andere dansers. Als groep doe je allemaal hetzelfde. Je begrijpt elkaar als iets lastig is en dat is fijn.

– Celie Lescroart

ELKE DAG STERKER

Fitness is voor veel jongeren meer dan zomaar een hobby. Het gaat niet alleen over spieren, maar ook over mentale kracht en discipline. Stan Allemeersch (6B2) vertelt hoe sporten hem helpt groeien, zowel fysiek als mentaal.

Wanneer en hoe ben je begonnen met fitness?
Een paar jaar geleden kwam ik voor het eerst in aanraking met fitness via een goede vriend. In het begin trainden we zonder een echt plan en deden we vooral wat oefeningen uit nieuwsgierigheid. Na verloop van tijd werd het serieuzer en nu probeer ik zo vaak mogelijk te gaan.

Hoe vaak train je en wat is je favoriete oefening/onderdeel?
Ik train ongeveer vijf tot zes dagen per week. Rustdagen zijn ook belangrijk, dus dat hangt af van hoe mijn schema eruitziet. Ik heb meerdere favoriete oefeningen, maar de bench press, preacher curls en rows doe ik het liefst.

Wat betekent fitnessen voor jou?
Fitness is voor mij een dagelijkse bezigheid en zelfs noodzakelijk geworden. Ik doe het met veel plezier en geniet vooral van de progressie die ik maak. Ook samen trainen met vrienden die dezelfde doelen hebben, maakt het extra leuk. Het mooie aan fitness is dat iedereen het kan doen, op zijn eigen tempo en wanneer het past. Het maakt je zowel mentaal als fysiek sterker en helpt je werken aan je lichaam. Eigenlijk zijn er alleen maar positieve kanten aan.

Wat motiveert jou om te blijven sporten, ook op dagen dat je minder zin hebt?
Vooral de wil om beter te worden is een grote motivatie voor mij. Zelfs op dagen dat het minder gaat, probeer ik toch alles te geven in de fitness — ja, zelfs op leg days. Daarnaast spelen mijn vrienden een grote rol: zij pushen me om te blijven groeien en het beste uit mezelf te halen.

In veel fitnesszalen hangen spiegels. Gebruik jij die tijdens het trainen? Waarbij kunnen spiegels een belangrijke rol spelen?
Ja, ik gebruik de spiegels zeker. Bij sommige oefeningen zijn ze handig om te controleren of je de oefening correct uitvoert. Door in de spiegel te kijken, kan je je voor-uitgang zien. Dat geeft een gevoel van voldoening en zorgt ervoor dat je zelfzekerder wordt.

Heeft fitness ook invloed op andere aspecten van je leven, zoals school, zelfvertrouwen of stress?
Fitness helpt mij enorm tegen stress, vooral tegen schoolstress. Je hoeft even aan niets anders te denken dan aan jezelf, en dat voelt goed. Soms is het wel moeilijk te combineren met school en mijn andere hobby, kickboksen, omdat het veel tijd in beslag neemt.

Wat heb je door fitness geleerd, bijvoorbeeld over discipline of doorzettingsvermogen?
Ik heb vooral geleerd om consistent te blijven. In het begin was dat niet altijd makkelijk, maar nu gaat het veel vanzelfsprekender. Daarnaast heeft fitness me geholpen om beter te plannen, wat nodig is als je meerdere hobby's combineert.

Wat zou je zeggen tegen leerlingen die twijfelen om met fitness te beginnen?
Niet twijfelen, gewoon doen! Je kan je alleen maar verbeteren door naar de fitness te gaan en te werken aan jezelf.

– Hannelore Carron

TWEE RUITERS, ÉÉN PASSIE

Paardrijden is meer dan een sport – het is een samenwerking tussen mens en dier. Lena Wilczynska (4B2) en Mila Depreitere (4B2) delen die passie elke week opnieuw op de manege.

Wat betekent paardrijden voor jullie?

Mila: Voor mij staat paardrijden gelijk aan plezier en ontspanning. Het is een moment waarop ik alles even kan loslaten en helemaal kan opgaan in mijn hobby. Het daagt me uit en het houdt me in beweging.

Lena: Paardrijden is voor mij heel belangrijk. Het is iets wat ik heel graag doe. Ik kijk er dan ook elke week naar uit.

Wat vinden jullie het mooiste aan paardrijden?

Lena: Het samenwerken met het paard, zowel in het zadel als op de grond. En natuurlijk het gevoel wanneer je merkt hoeveel vooruitgang je al hebt geboekt.

Mila: Het mooiste aan paardrijden is dat je, zodra je goed kunt rijden, ook prachtige buitentochten kunt maken. Deze zomer heb ik bijvoorbeeld in de Ardèche gereden: we staken drie rivieren over, wandelden door het bos en beklommen steile stukken, met op sommige plekken echt adembenemende uitzichten. Ook in Limburg heb ik al een dagtocht gemaakt met westernpaarden, waarbij het snel galopperen door de bossen en over de heide echt geweldig was. De prachtige natuur op beide plaatsen maakte de ritten nog specialer.

Hoe ziet een typische les eruit?

Lena en Mila: Je komt ongeveer een uur voor de les aan om je paard te poetsen en op te zadelen. Daarna start de les. Tijdens de dressuurles wordt gewerkt in stap, draf en galop met verschillende hoefslagfiguren. De focus ligt op de houding van de ruiter (rechte rug, hoofd omhoog, ontspannen schouders en benen, hielen naar beneden) en op de correcte positie van het paard, zoals recht lopen op de lange zijdes en vierkant stilstaan op de middellijn. Spiegels in de binnenpiste helpen om houding en uitvoering te controleren. Ze bevinden zich meestal in de binnenpiste en kunnen variëren van één spiegel tot zelfs een hele wand met spiegels.
Bij de springles dienen stap, draf en galop als opwarming. Het paard wordt eerst losgereden en goed opgewarmd. We beginnen met een lage sprong en bouwen daarna op naar hogere sprongen of een volledig parcours.

Is het moeilijk om jullie hobby te combineren met school?

Mila: Het valt meestal goed te combineren. Aangezien ik maar één keer per week rijd, kan ik dit goed inplannen naast mijn schoolwerk. Het helpt juist om even iets anders te doen en energie kwijt te kunnen. In de drukke periodes (wanneer de examens naderen), lukt het mij niet meer om te gaan rijden. Je moet er toch op rekenen dat je zo'n drie uur weg bent.

Wat willen jullie andere leerlingen meegeven die willen beginnen met paardrijden?

Lena: Iedereen begint ergens. Heb geduld en bouw vertrouwen op met je paard. Leer uit elke les en blijf doorzetten, ook als het eens minder gaat.

Mila: Gewoon doen en vooral plezier hebben! Paardrijden vraagt oefening en geduld, maar het is echt heel leuk eenmaal je het onder de knie hebt. Veel mensen mispakken zich toch soms. Ze denken dat paardrijden geen echte sport is… tot ze zelf op een paard zitten en drie dagen later nog spierpijn hebben! Het is dus heel intensief en zeker niet te onderschatten. Het mooiste is dat je deze hobby samen kunt doen: je deelt niet alleen de passie voor paarden, maar bouwt ook een bijzondere band op met je paard.

– *Hannelore Carron*

DE JUNIOR SCHOOLBAND VAN DE FRÈRES

In september konden de leerlingen van de eerste graad auditie doen voor de Junior Schoolband van de Frères. Meneer Van Mullem en meneer Devestel kozen uit die vele kandidaten zeven juniors.

De nieuwe juniors zijn:

Aan de piano de 'Bruno Mars' van de schoolband: Miguel uit 2G. Uit 2C onze fantastische gitariste Ciara. Lotte uit 1H is onze soliste op de saxofoon. De coole drummer is Castor uit 1C, en de drie zangeressen van wie de stemmen heel mooi blenden: Lut uit 2D, Sury uit 1B en Mare uit 1C.

En natuurlijk … Allemaal onder leiding van onze zeer energieke en enthousiaste coaches: meneer Van Mullem en meneer Devestel.

Elke dinsdag- en donderdagmiddag repeteren we in ''t kot'. Dankzij deze vele repetities konden we al op verschillende leuke plaatsen spelen: in Dankbar, tijdens Frères For Life en op de kerstbezinning.
In januari kregen we ook het fijne nieuws dat we geselecteerd zijn voor Brugotta (Tribute Bruce Springsteen)! Op 21 en 22 maart spelen we in de Stadsschouwburg met het liedje The Rising.

Daarnaast staan ook de volgende toffe nummers op onze setlist:
Let It Be (The Beatles), *Make You Feel My Love* (Adele), *Go Your Own Way* (Fleetwood Mac), *Upside Down* (Jack Johnson), *This Love* (Maroon 5), *Get Lucky* (Daft Punk) ...

Wil je ons graag nog eens zien optreden? Op 29 april treden we op in De Snuffel in Brugge. Hopelijk met veel supporters uit de Frères erbij! ;-)

– Mare Van Severen (1C)

TWOLFNOLF

TwolfNolf telt dit jaar acht bandleden. Dat is een recordaantal! Stuk voor stuk en elk op hun eigen unieke manier vormt dit achttal de sound van de band.

Voor het tweede jaar op rij neemt Sander plaats achter de drums. Sander doet me denken aan Animal van de Muppets, mijn favoriete drummer. Net als Animal is Sander een uitmuntende en energieke drummer die je nu en dan een beetje moet intomen of hij maakt krijsende apengeluiden waar je trommelvliezen van scheuren.

In het repetitiekot staat de gitaarversterker van Estée naast Sander. Het talent van onze gitariste is onmiskenbaar. Ze evolueerde aan een razend tempo en liet het bloed van haar verwonde vingers als ereteken stollen op de body van haar gitaar. Tot bloedens toe spelen … *dedication!* Bryan Adams bezong het ook in *Summer of '69* maar die song staat op de 'verboden te coveren' lijst, dus zeg ik er verder niks over. Behalve dat je nog beter padel speelt dan *Summer of '69*. Verder kon Estée de voorbije zomer een basgitaar op de kop tikken, dus dat kan ze ondertussen ook. Voorlopig wisselt ze bas en gitaar nog af, maar ik vermoed dat ze later dit jaar beide tegelijkertijd zal kunnen bespelen.

Staf kennen we al van de Junior Schoolband. De zwijgzame pianist van TwolfNolf mengt zich liever niet in de geanimeerde gesprekken die de meiden voeren in de zetel. Na de boterhammen en sandwiches neemt hij plaats achter 'de Nord' en laat zijn handen spreken. Soms beheerst en gracieus, dan weer funky of opzwepend.

Geen Yin zonder Yang, geen Staf zonder Fran. Haar energie en veelzijdigheid maken van Fran de motor van de band. Ze switcht vrolijk tussen toetsen en akoestische gitaar en gaat geen enkele uitdaging uit de weg. Tussendoor regelt dit eenmansmanagement en eventbureau uit Aalter de productie van de nieuwe merchandise, bundelt ze de structuren van de songs in een gedeeld document, bewaakt ze de planning en agenda en sleurt ze (willen of niet) iedereen, inclusief de Juniors, mee in een band-overschrijdend secret santa event. 'Serieus, Fran?' 'Jawel, dat is gezellig, meneer!'

Hanne is een zeldzaamheid, want nog maar de tweede trompettiste in de 16-jarige geschiedenis van de schoolband. Met dat fantastische instrument kleurt ze dit jaar de hele sound van de band. Voorzichtig en doordacht zoekt ze haar lijnen in de songs en als ze haar plek heeft gevonden, blaast ze met chirurgische precisie haar noten boenk erop. 'Ik denk dat het vijf kruisen zijn, meneer.' Sjiek Hanne, blaas maar!

TwolfNolf heeft dit jaar opnieuw drie lead vocals. Sam en Marie komen overgewaaid van de Juniors. Hun stemmen matchen machtig mooi en na de zachte poppy ballads van de Juniors toont het duo dat ze helemaal klaar zijn voor het grote en stevige werk in een full live band.

Terwijl ze gesticulerend op de schermen van hun telefoon de lyrics verdelen, verzinnen ze moeiteloos boeiende meerstemmigheid. Tussen Marie en Sam staat Tess, het enige bandlid uit de derde graad dit jaar. Ook vorig jaar deed Tess auditie voor TwolfNolf en elke repetitie toont ze hoe fout we waren om haar toen niet te selecteren. Ze voegt met haar unieke stemtimbre een warme korrel toe aan het stemgeluid van Sam en Marie. Met z'n drieën vormen ze een 'match made in heaven' en we kunnen nauwelijks wachten om hen op een groot podium te zien knallen. De voorbije weken schakelde TwolfNolf een versnelling hoger en sleutelde het ijverig aan de setlist voor de belangrijkste gig van het jaar: het Bal van de Frères.

Eerder dit jaar, vlak na de audities, maakten we onze bandfoto. Toegegeven, we zijn daar niet geweldig goed in. Volgend jaar organiseren we naast audities voor de band ook een zoektocht naar een schoolbandfotograaf en social media verantwoordelijke … Fran heeft dat ongetwijfeld ook al op een to-do lijstje staan.

Bij deze een warme uitnodiging om te komen cheeren voor Twolfnolf tijdens een van onze upcoming shows:

- **29/04 De Snuffel** double bill met Juniors
- **22/05 Speelplaats** Frères Rock
- **26/06 Stadsschouwburg** proclamatie

— Pieter Blondeel

Post voor morgen

Deze brieven zijn niet voor nu, maar voor later. Voor een versie van jezelf die ouder is, misschien wijzer, maar hopelijk nog altijd een beetje dezelfde. Een aantal leerlingen schreef op wat ze willen onthouden, hopen of bereiken.

Beste toekomstige ik

Over tien jaar hoop ik trots te kunnen terugkijken op wie ik ben geworden. Ik hoop dat ik iemand ben die haar dromen is blijven volgen en die nooit heeft opgegeven, ook niet wanneer het moeilijk werd. Mijn grootste droom is om piloot te worden. Vliegen staat voor mij symbool voor vrijheid en doorzettingsvermogen. Ik hoop dat ik later kan zeggen dat ik alles heb gedaan om deze droom waar te maken.

Finland heeft voor mij een bijzondere betekenis, omdat mijn oma daar woont. Het land spreekt me ook aan door de rust, de natuur en de manier van leven. Daarom zou ik later graag in Finland willen studeren. Het lijkt me een mooie kans om nieuwe ervaringen op te doen en tegelijkertijd dichter bij mijn oma te zijn. Hoewel het spannend is om zo ver van huis te gaan, geloof ik dat deze stap mij sterker en zelfstandiger zou maken.

Na mijn studies zie ik mezelf misschien terugkeren naar België, waar mijn familie woont en mijn roots liggen. Het is ook mogelijk dat ik in Finland blijf wonen als ik me daar echt thuis voel. Wat de toekomst ook brengt, ik hoop dat ik over tien jaar kan zeggen dat ik heb doorgezet en altijd mijn best heb gedaan om mijn dromen te volgen.

Tot over tien jaar, toekomstige zelf!

Viivi Floréal (2A)

Plan A, B of toch maar C?

Hoe mijn leven er binnen tien jaar zal uitzien
kan ik niet voorspellen, maar ik kan wel hopen
dat mijn leven er dan zo uitziet.

Over tien jaar zou ik graag afgestudeerd zijn
aan de hogeschool/universiteit, mijn voorkeur
gaat op dit moment uit naar de richting crimi-
nologie of geschiedenis, want ik zou graag ook
een buffer hebben voor mocht er iets gebeuren
waardoor ik geen brandweerman kan worden.
Maar stel dat het toch lukt, zou ik graag al
bezig zijn met de opleiding.

Als ik denk aan een woonplaats, dan zou ik
graag samen met mijn vriendin (hopelijk)
wonen, liefst ook nog steeds in de buurt van
Brugge. Er is niet echt een andere stad die me
aanspreekt om er later te wonen. Ik zou heel
graag veel reizen met vrienden en/of mijn lief.

Voor de rest wens ik dat ik gezond blijf,
omringd ben door de juiste mensen en nieuwe
mensen leer kennen. Iets wat ik wel belangrijk
vind, is dat ik tegen dan zeker kan autorijden.
Maar het belangrijkste is dat ik dan gelukkig
en gezond ben!

Sam Van Cleven (4G-C)

Spiegel, spiegel, vertel me maar. Hoe ziet mijn leven eruit over tien jaar?

Als ik in de spiegel kijk, zie ik iemand raar
tot mijn gruwel ben ik het, maar dan zonder haar

Mijn knieën zien er gezond uit, dat is me direct opgevallen
want voorlopig kan ik alleen maar dromen om nog eens te
kunnen basketballen

Naast mij, staat mijn mooie vrouw met chique kleren
wie had gedacht dat een vrouw mij niet zou negeren

Ik zie ook nog mijn twee dochters en mijn zoon
met drie kinderen mag ik hopen op een goed loon

De kindjes rennen door het huis, zo levendig en klein
met hun stemmen vol plezier en in hun ogen een schijn

Om de familie uit te breiden kopen we een hond
nu zijn mijn kinderen blij en is ons gezin mooi afgerond

Lang heb ik gestudeerd om een ergotherapeut te zijn
na een drukke week kan ik wel genieten van een glaasje wijn

Ik ben niet arm, maar zeker ook niet rijk
samen met mijn gezin, woon ik in een gezellige wijk

De jaren vliegen, maar ik tel ze niet
want elke herinnering bevat iets waarvan ik geniet

Als de spiegel niet liegt, kan ik met deze toekomst leven
nu moet ik gewoon nog tien jaar werken en nooit opgeven

Anoniem

Bestaat er een gedroomder thema dan 'spiegels' om in de workshop fotografie mee aan de slag te gaan? Wij denken van niet. Nu nog overtuigen ...

Mirror, mirror on the wall, who is the fairest of them all

Deze spreuk doet misschien onmiddellijk een belletje rinkelen, maar kwam dit nu weer uit Assepoester, Doornroosje of toch Sneeuwwitje? Dromen jullie weg bij de herinnering aan veilig tegen mama, papa, oma, opa aankruipen om te luisteren naar een verhaaltje voor het slapengaan? We laten jullie even terugkeren naar die zorgeloze momentjes. Een aantal leerlingen uit het vierde jaar kroop tijdens de lessen Engels in hun pen om een eigen verhaaltje uit te vinden gebaseerd op een goed en een slecht personage, een locatie en een magisch element. Ze nemen jullie graag mee in hun sprookjeswereld.

Once upon a time, in a beautiful country named Iceland, there was an ice palace. The palace was thousands of years old and it was built by the coolest princess ever, named Elsa. Right now some helpful dwarves are living there. Although Iceland is a really peaceful country, the past couple of weeks there were rumours that a dangerous dragon was coming to town. Lily, one of the helpful dwarves in the palace, really wanted to solve the problem.

She talked to many people to find a solution, but there was only one person that could help her. Her name was Billie. Billie is a witch and she is more than 100 years old. She said she was going to help Lily and all the other people of Iceland by killing the dragon. “So, what do we need for my magical ‘Let’s kill the dragon’ potion?” Lily couldn’t answer that question, so Billy started singing: “Some pepper and some baby toes, a bit of hair and wart juice”. “Oh my God”, Lily was shocked, “that is so gross”. “This is going to work, I’m sure”.

So Lily went to the woods, she saw the dragon, the dragon saw her, and Lily had to act quickly now. She took her magical potion, threw it over the dragon and in less than 10 seconds the dragon became a beautiful prince. “Hi, I’m Marco”, he said. Lily started to blush: “Oh my God, he is so handsome”. Lily and Marco went on a date, and guess what happened next? Well, let’s say they lived happily ever after.

In a forest far, far away, there lived a Prince Charming in a beautiful castle. He was very lonely because his overprotective father didn’t want the prince to go outside. One of the things the prince loved to do was reading and thinking of the beautiful world that lay behind the grey, ugly walls of the castle. “I can’t stay in this building forever, right?” thought the prince, so he came up with a fantastic plan to escape.

First, he would tie all of his blankets together and then he would climb out of the window. After the prince had tied all of his blankets together, he realised that he didn’t have enough of them. He sat down sadly and cried, when suddenly an elf appeared in his room. This little flying thing said: “If you can defeat the dangerous dragon that hides in the enchanted forest, then and only then will I help you escape”.

Prince Charming agreed without a doubt. The elf twisted her finger and a cloud of magical dust appeared. Prince Charming was full of joy, but then he remembered he had to defeat the dangerous dragon. He didn’t have a sword, but he realised that since this is an enchanted forest, he could as well take a flower, and it magically turned into a very, very sharp sword. The forest was so beautiful, but then he heard a load “GROAAW!”.

It was the dragon. He sprinted in the direction of the gigantic animal and all of a sudden he could fly; the elf had appeared again. Thankful for what the elf had done, he said: “Thank you, you saved my life,” because at the moment he gained wings, the dangerous dragon had spat a painful acid at him. The prince flew to the dragon and sliced the head of the dragon in two. The elf appeared once again and said: “You are free to go,” and the prince lived happily ever after.

Once upon a time, a boy named George lived in a creepy haunted castle with his father and his wicked stepmother. His father was always working hard and was never at home. When the boy was home alone with his stepmother and his father went out to work, the whole castle changed. Ghosts and monsters appeared to bully George. The poor boy was living a nightmare. In the center of the special castle, there was a beautiful blue lamp hanging from the huge ceiling. This lamp held the powers of the building.

One day George got bullied again and grew sick of it. He had to find a way to break the lamp. The boy quickly ran to his room and locked the door. He decided to throw a party for the monsters and place big music speakers all over the castle. So he put one in every room and invited all the monsters. At a certain moment, he maxed out the volume of the speakers and the blue lamp crashed down on the floor. His stupid stepmother came to take a look and screamed: “What have you done??!!”. George tried to run but his stepmother grabbed his arm and said: “You’re going nowhere”. Then a magical genie appeared and George and his stepmom were very surprised to see him.

He gave George a sorcerer’s wand and told him: “You can use this wand three times for whatever you want”, and after that he disappeared. George didn’t hesitate for a moment and conjured his evil stepmother and all the monsters away. Then he swished it another time for his lovely father to quit his job and be at home with him. And for his last swing, he wished for a really nice woman for his father to live with. Once all of his wishes came true, George and his father lived happily ever after.

Once upon a time, far, far away from here, there was an ice palace owned by Prince Charming and the love of his life. But then, on a stormy, cold night, they were visited by a wicked wolf. He stood in front of the castle and yelled: “I will come back here every night and break your castle until it is mine”. He snuck into the palace and took Prince Charming’s wife and yelled: “If you don’t give me fifteen golden apples, I will eat the princess”.

The prince trembled with fear and before he could react, the wolf was gone. He didn’t sleep for the rest of the night. The next morning the prince got straight to work finding golden apples. But in this village, nobody paid with gold but with ice. So that was a huge problem: everyone used ice. The prince was pacing around in the empty living room trying to think of a solution. Suddenly the prince jumped up and yelled: “I know a solution! I can save the princess”.

That night he went to an old cabin in the woods. He nervously knocked on the door. A short, old lady opened the door; she looked at the prince in disbelief and immediately tried closing the door, but the prince stopped her. Apparently, the prince had banned the old lady from the village for using witchcraft. He apologised and promised the lady she could live in a dazzling palace if she did him a favour. The lady said: “Sure, I will help you, but you have to bake me two cakes”. He quickly agreed and told her what to do. They were brewing potions all night and the prince left the cabin in the morning.

That night, the old lady came to the palace with an apple basket. The prince let her in and asked: “Why are you gifting me these apples?”. She then replied: “These are not just apples, these are poisonous apples; whoever eats these will fall into a deep sleep”. The prince took the plain poisonous apples and painted them gold. That night, when it got dark, the wolf came knocking on the door. The prince handed him the apples and the wolf looked angry. “These are not golden apples!” he yelled as he took a big bite. Prince Charming smiled and took the princess inside. The wicked wolf collapsed after a while and fell into a deep sleep while guards took him away. The princess and Prince Charming had a big party and lived happily ever after while the wolf was still having his beauty sleep. And the old witch was enjoying her cakes.

De eerstejaars keken naar zichzelf en tekenden hun identiteit in een kunstwerk.

LOTTA VERMEERSCH (1A)

EMIEL DEQUIDT (1A)

LAURA VIAENE (1B)

LARS VAN CLEVEN (1A)

Door hun pasfoto te combineren met invloeden uit de Chinese kunst en de rijke patronen van Gustav Klimt, ontstaat een spiegel van hun verbeelding.

PAULINE VERSTRAETE (1B)

VIOLET VAN VLAENDEREN (1B)

MARIE KLEIN GUNNEWIEK (1A)

LILA ROELS (1A)

Van kleine Luc tot meneer Janssens

Zes jaar is de kleine Luc als hij in de school van de frères binnenstapt. Niet in het Sint-Franciscus-Xaveriusinstituut in Brugge, maar in Heist-aan-Zee. Hij weet het dan nog niet, maar bij de frères zal hij blijven, zijn hele schoolcarrière lang, telkens in een andere rol.

Dat vertelt Luc me in een Google Meet en niet in een ontmoeting in levenden lijve, want Luc woont in ‘de Limburg’. Als hij de Limburgse Josiane leert kennen, is zij mantelzorger voor haar ouders en Luc doet zowat hetzelfde voor zijn ouders in Heist. Hun huwelijk veranderde niets aan de afstand. ‘Onze situatie was vergelijkbaar met die van de vissers van Heist’, zei Luc dan. Eens per week ‘aan land komen', maar dan met de trein naar Limburg. Een situatie waar de school niet slecht bij vaarde, want zo was de inzet van adjunct-directeur Janssens in de week onvoorwaardelijk.

Adjunct-directeur? Daar zijn we nog lang niet. Terug naar de leerling in Heist. Hij moet niet veel studeren in de lagere school. Tijd genoeg om te sjotten en ravotten na school. Naar de Latijnse richting, adviseert het PMS (nu CLB). Maar dan moet Luc zijn dorp verlaten? Dat ziet hij nog niet zitten. Het lager middelbaar doet hij dus maar bij de Xaverianen in Heist-aan-Zee. Na het derde jaar volgt dan de logische overstap naar de grote school in Brugge. Frère Victor heeft hem aangeraden om daar de Wetenschappelijke A te volgen, maar als de directeur, frère Edwin, hem vertelt dat hij dan ook technisch tekenen zal krijgen, is zijn antwoord: ‘Geef me dan maar de economische.’ Als hij later zijn linkshandige zus ziet klungelen met Chinese inkt, is hij heel blij met die keuze.

Moeder Janssens zegt altijd op het oudercontact: "Zet Luc maar van voor. Hij ziet niet goed." Op die manier moet hij wel braaf zijn. Hij zit trouwens in de klas met Lieven Verstraete (VRT-journalist), Peter Verhelst (schrijver), Rudy Poorteman (voetballer bij Cercle) en Stephan Keukeleire (professor Europese politiek).

Frère Kristiaan en frère Emmanuel raden hem na zijn middelbaar een carrière in de rechten of economie aan. Dat interesseert hem niet, geschiedenis wil hij doen. ‘Oei, dan kunnen wij jou niet meer helpen,' zeggen beide broeders, want in die tijd is het nog de gewoonte dat het engagement van de Xaverianen niet ophoudt als de oud-leerling naar de universiteit gaat. Eens je een diploma in de hand hebt, kan je gerust nog eens langskomen om te zien of ze je ergens aan een baan kunnen helpen.

Tijdens zijn studies aan de KUL houdt Luc nog contact met de broeders. Frère Ildefons had hem in het tweede middelbaar immers de edele schaaksport leren kennen. Sindsdien gaat de passie niet meer weg. In de schaakclub blijft hij op de hoogte van het reilen en zeilen in de kloostergemeenschap.

Luc doet zijn eerste leservaring op aan de meisjesschool in Heist. Dat is op het zevende en achtste lesuur op vrijdag. Als de leerkracht dan binnenkomt, staat de hele klas aan het raam. Beneden staan de jongens van de vissersschool hen al op te wachten. Geen gemakkelijk begin. De rest van de week werkt hij als documentalist in Brussel. In de jaren 80 is er weinig werk in het onderwijs en daarom wedt hij op twee paarden (avondschool in Brussel voor een diploma als geaggregeerde in de informatie-, documentatie- en bibliotheekwetenschappen). Wanneer hij in de bib van Knokke kan starten gaat hij toch nog eerst even langs bij broeder Demon en gelukkig kan die hem een toekomst in de Frères beloven. ‘Nooit gedacht dat ik in het onderwijs zou belanden. Op 1 september was ik banger dan de leerlingen: je voelt je langs alle kanten bekeken door die 25 jongens.

Ik gaf toen les in een lang en smal lokaal met houten banken met een inktpotje. Ik vond het ook moeilijk om de collega's aan te spreken, ik had nog niet lang voordien les gehad van hen. Iemand als Omer Mattheeuws plots met de voornaam aanspreken, dat was raar. Dat was anders met de broeders, je bleef hen gewoon aanspreken met ‘frère’. Niemand zei toen trouwens 'broeder'.

Luc Janssens gaf bij ons dus geschiedenis, in elk jaar bijna even graag, de negentiende eeuw in het vijfde jaar lag hem wat minder. Ook esthetica was zijn ding (hij het vijfde jaar, Chris Emonts-gast de muziekgeschiedenis in het zesde jaar).

Luc was de eerste die startte met de middagactiviteiten. Wie op school bleef eten, ging toen verplicht naar de middagstudie. De tweede graad had bovendien ook nog een extra studiemoment in het lesrooster. "Ik ken die leerlingen uit het schaakmilieu, mag ik met hen wat schaken?" De vijf schakers van het begin van het jaar werden er veertig op het eind. De middagactiviteit werd een traditie en onze school werd schaakkampioen op provinciaal, Vlaams en zelfs Belgisch niveau. Leerling Thibaut Maenhout schopte het in zijn schooltijd tot Internationaal Meester. Luc kon alleen in zijn eerste partij een remise halen. Daarna verloor hij keer op keer van het natuurtalent. Ook met de Knackquiz voor scholen haalde Luc hoge ogen: twee ploegjes van drie leerlingen en een leerkracht haalden bijna altijd het podium. Twintig reizen naar Eurodisney Parijs, twintig tickets voor een reisje Berlijn, Londen, Parijs ... Het werd een evidentie!

Directeur Carlos Knockaert stelde Luc aan als verantwoordelijke voor het vierde jaar. Die functie vervelde dan tot graadcoördinator. En wanneer de adjunct Flor Will ziek uitvalt, wordt Luc halftijds adjunct ad interim, samen met Arnold Demeyere. Als ze tegen het einde van het eerste semester merken dat ze al 95 directieberichtjes geschreven hebben, gaan ze voluit voor het cijfer honderd.

Vanaf 2009 is Luc voltijds adjunct. Hij kan het heel goed vinden met de collega's van het middenkader. Onder Eline Sierens verschuift zijn bevoegdheid naar veiligheid, gezondheid en logistiek. Op die manier start hij met de vernieuwing van de elektriciteit en de verwarming. Niet altijd even boeiend, maar wel broodnodig, want veel infrastructuur dateert nog uit de jaren 1950. Ook bij de voorbereiding en opvolging van een reeks verbouwingen is Luc het aanspreekpunt.

Bij het begin van de coronatijd komt er dan slecht nieuws. De echtgenote Josiane ondergaat onderzoek na onderzoek, tot het verdict valt: de spierziekte ALS. Ondertussen is er een medicijn ontwikkeld dat helpt bij een à twee procent van de ALS-patiënten. Het wordt een hele strijd om tot bij het medicijn te komen dat nog niet echt op de markt is. Om de vier weken wordt er via een ruggenmergpunctie een medicijn toegediend. De ziekte gaat niet weg, maar blijft stabiel. Daarom gaan Luc, Josiane en zoon Ansfried de komende maanden opnieuw een verbouwing tegemoet. Het huis in Gellik wordt rolstoelvriendelijk gemaakt. Ansfried mag in de komende maanden trouwens ook uitkijken naar zijn doctoraat in de wiskunde.

Gevraagd naar de kern van zijn lesgeven, vertelt Luc dat een goede voorbereiding alles is. ‘Je moet weten waarover je praat, natuurlijk overkomen, durven afwijken ook van de les, geïnteresseerd zijn in de leerlingen zelf én in hun vragen.’ Hij is in zijn hele carrière maar een of twee keer kwaad geweest.

Nog een boodschap voor de collega's? ‘Er moet toch iets waar zijn van die fameuze frèressfeer. Telkens weer zeggen collega's die op andere scholen werkten: de relatie onder collega's, met de directie, met de leerlingen, die is bij ons toch net wat anders. Zorg dat je die sfeer behoudt. En doe iedereen de groeten.’

Het is duidelijk dat Luc de school mist. En dat is helemaal wederzijds.

– *Tom Peeters*

Een carrière met hart en ziel

Na een jarenlange carrière in het onderwijs nam Ingrid Meyers - ik mag haar mama noemen - afscheid van het klaslokaal. In dit interview blikt ze terug op haar weg als leerkracht: de roeping voor het onderwijs, de veranderingen door de jaren heen, de onvergetelijke momenten met leerlingen en collega's, en vooral de passie die altijd centraal bleef staan.

Wanneer wist je: 'Dit beroep is echt iets voor mij?'
Ik heb eigenlijk al altijd geweten dat ik leerkracht wilde worden. Als klein meisje was ik vaak 'schooltje' aan het spelen voor mijn poppen met een krijtbord dat ik gekregen had van Sinterklaas. Aanvankelijk wilde ik kleuterjuf worden, maar naarmate ik ouder werd, wilde ik onderwijzeres en regentes worden. Uiteindelijk heb ik gekozen voor Romaanse filologie.

Welk moment in je carrière is je voor altijd bijgebleven?
Mijn sollicitatiegesprek met wijlen Broeder Demon. In een periode waarin reaffectatie tering en inslag was en het niet zo makkelijk was om een job in het onderwijs te bemachtigen, was hij de persoon die mij uiterst vriendelijk onthaalde en je het gevoel gaf dat je als persoon écht telde binnen de Frères-familie. Op het moment dat ik aangenomen werd, was Carlos Knockaert net aangesteld als adjunct-directeur. Ik was zijn eerste 'aanwerving'.

Wat beschouw je als je grootste successen als leerkracht?
- Als je leerlingen warm kan maken voor je vak.
- Als ze komen vertellen dat het een toffe les was; dat ze geraakt waren door de gedichten van Hugo, Baudelaire, Verlaine …
- Als een leerling laat weten dat hij/zij door jou opnieuw goesting heeft gekregen in het vak Frans.
- Als een leerling die moeite heeft met jouw vak supertrots is als hij of zij slaagt voor een moeilijke toets.
- Als een leerling komt vertellen dat hij/zij Frans wil gaan studeren en dat jij als leerkracht daar het verschil hebt gemaakt.

Wat heb je als leerkracht geleerd – misschien wel van je leerlingen?
Geef steeds het beste van jezelf. Je positivisme en enthousiasme straalt af op de leerlingen en dat krijg je gegarandeerd terug. Een leerling die zich geappreciëerd voelt en met zijn vragen bij jou terechtkan, zal voor jouw vak zeker zijn best doen.

Hoe voelde het om afscheid te nemen van het klaslokaal?
Het voelde vreemd om na al die jaren afscheid te moeten nemen van mijn leerlingen. Het is vooral hen die ik mis en uiteraard het lesgeven zelf. Als ik een mooie Franse tekst of een mooi Frans boek lees, wat zou ik dat dan nog graag aan hen verteld of uitgelegd hebben. De fijne babbels in de lerarenkamer mis ik ook wel, maar gelukkig zie ik nog regelmatig een aantal collega's om gezellig bij te praten.

Is er een leerling of klas die je altijd is bijgebleven als je terugkijkt?
Zeker. Heel recent denk ik met veel liefde terug aan mijn 6 Latijn-Moderne Talen/Moderne Talen-Wetenschappen en het klasje waarvan ik de laatste keer coach mocht zijn: 5 Moderne Talen. Met hen heb ik mijn afscheid van het onderwijs mogen vieren; dit zijn momenten om nooit te vergeten. Daarnaast zijn er nog heel wat leerlingen, met wie ik af en toe nog contact heb, aan wie ik heel goede herinneringen bewaar.

Wil je nog iets meegeven aan de huidige leerlingen?
Sta met een open kijk in het leven. Ga geen uitdagingen uit de weg. Een foutje maken is niet erg, maar houd vol … Je vindt wel jouw weg …

Om af te ronden, je hebt je passie voor het onderwijs en voor het vak Frans doorgegeven aan mij, je dochter. Wat herken je van jezelf als leerkracht in mij?
Ik herken de passie voor het lesgeven, het steeds willen goed doen en nóg beter doen, het oneindige geduld, het zich volledig smijten voor het vak …

Hierbij een grote dankjewel om je passie voor de Franse taal, je liefde voor je leerlingen en je enthousiasme zo vanzelfsprekend door te geven — zonder het te beseffen heb je mij geïnspireerd om dezelfde weg te volgen.

– Hannelore Carron

Van eerste fluitsignaal naar verdiend pensioen

In 1984 zet Bart Demon zijn eerste stappen in het onderwijs en begint hij een loopbaan die vele generaties leerlingen zal bijblijven. In 1986 vindt hij zijn weg naar de Frères, waar hij lichamelijke opvoeding combineert met zijn taak als studiemeester. Later kiest hij voluit voor het lesgeven en wordt hij een vaste waarde in de sportzaal. Naar aanleiding van zijn pensioen blikken we samen met hem terug op jaren vol inzet, beweging en onvergetelijke momenten.

Hoe gaat het met jou, Bart? Kan je wat wennen aan je pensioen?
Het gaat goed met mij. De afgelopen periode was wel erg druk. Door familiale omstandigheden vond ik moeilijk de tijd om tot rust te komen en te ontspannen. Gelukkig zorgen mijn kleinkinderen – het zijn er ondertussen al vier – voor veel leven in de brouwerij. Ze zijn altijd welkom bij padre.

Het feit dat ik niet meer naar school moet, kan ik goed loslaten. Dat hoofdstuk voelt mooi en afgesloten aan. Ik kijk niet achterom. Ik denk aan herinneringen, maar dit is nu een nieuwe periode in mijn leven. Wat voor mij wel even wennen was, was de vaste structuur die wegviel. Soms moet ik echt nadenken welke dag het is. Dat heeft uiteraard ook zijn voordelen. Ik kan nu rustig mijn koffietje drinken 's morgens en de dag zonder haast opstarten.

Zijn er bepaalde dingen die je mist? Momenten die je zal onthouden?
De klassenraden? De pedagogische studiedagen? De bergen administratie? Neen. Het sportieve ritje met de fiets naar school? Ja. 's Morgens de zon op mijn gezicht voelen schijnen was een aangename manier om de dag te starten.

Er zijn natuurlijk wel momenten die ik zal onthouden. Ik vond het altijd fijn als leerlingen dag kwamen zeggen op straat. Zulke gesprekken gaven een warm gevoel en maakten duidelijk dat de schooltijd ook voor hen betekenisvol is. Een ander mooi moment ervaarde ik tijdens een gesprek met een collega. Ze vertelde me het volgende: 'Jij hebt me leren lopen, want ik deed dat eigenlijk niet graag. Je hebt me gemotiveerd.' Je kan als leerkracht dus écht invloed hebben op iemands leven.

Barts telefoon rinkelt. Zijn vakcollega Julie Teerlinck belt hem op om te vragen hoe het met hem gaat. Ik voel de warmte uit de telefoon stralen. Na het telefoongesprek begint Bart te vertellen over zijn appreciatie voor Julie.
We hebben heel veel gebabbeld en elkaar geholpen waar nodig. Ze was voor mij een rechterhand, een houvast op het werk. Het contact met de leerkrachten Lichamelijke Opvoeding is er nog steeds. Het is fijn om, ook tijdens je pensioen, betrokken te blijven.

Er waren ook momenten tijdens mijn loopbaan die minder evident waren. Ik werkte een tijdje in de horeca en ik combineerde deze job met mijn functie als leerkracht. Slapen deed ik toen weinig. Leerlingen hebben dit echter nooit gemerkt. Meneer Demon stond altijd voor de klas met een grote glimlach. Maar die personeelsvergadering volgen …

Heb je plannen voor de toekomst? Wil je nog iets kwijt aan je collega's?
Wijnbouw boeit mij enorm. Wat ooit begon als een hobby, is uitgegroeid tot een enorme passie die misschien zelfs een beetje uit de hand gelopen is. Het is een bezigheid die voldoening geeft. Ik kijk uit naar de verkoop van onze allereerste wijn die ik samen met mijn dochter en schoonzoon zal verkopen.

Collega's, lesgeven moet je graag doen, anders hou je het niet vol.

– Laura Gervoyse

Aandacht ... Aandacht ...

— *Johan Yde*

Een boer is aan het werk op zijn land en ziet opeens iets glinsteren. Hij stapt van zijn tractor en raapt het glinsterende voorwerp op. De boer, die nog nooit van zijn leven een spiegel heeft gezien, bekijkt het voorwerp aandachtig en zegt verbaasd: ‘Hé, die lijkt sprekend op mijn vader!’

’s Avonds tijdens het eten kijkt de boer nog een keer naar de spiegel. Zijn vrouw vertrouwt het niet en midden in de nacht, als de boer slaapt, haalt ze het stuk spiegel uit zijn zak en kijkt erin.

Vervolgens roept de vrouw kwaad: ‘Ik wist het wel! Hij heeft een ander!
En nog een lelijke ook!’

Een tijdje geleden vertelde ik een mop tegen mijn spiegel. Hij lag dubbel.

Een man staat naast zijn vrouw in de badkamer en bekijkt zichzelf in de spiegel.

‘Wat ben ik toch aan het verouderen, kijk die rimpels in mijn aangezicht en dat kalende voorhoofd, die wallen onder mijn ogen … Schat, ik heb nood aan bevestiging. Zeg eens iets liefs tegen mij.’

’Wel liefje, jouw zicht is nog perfect.’

Een dom blondje kijkt in de spiegel en roept: ‘Verrek, die ken ik ergens van!’ Een ander dom blondje zegt: ‘O ja? Laat mij eens kijken.’ Ze kijkt en zegt daarop: ‘Geen wonder, dat ben ik.’

Flavie staat met haar ogen dicht voor de spiegel. Baziel vraagt: ‘Waarom sta je met je ogen dicht?’ Flavie antwoordt: ‘Ik wil eens zien hoe ik eruitzie als ik slaap.’

IN HET LAND VOL HEUVELS

Heuvelland was een topweekend vol plezier. Op woensdag vertrokken we met de trein richting Ieper. Vanaf daar zijn we naar Heuvelland gewandeld. Tijdens de wandeling moesten we opdrachten uitvoeren en van punt naar punt wandelen. Na de wandeling kregen we een ijsje. ‘s Avonds hebben we heel lekker gegeten en dan hebben we nog een avondactiviteit gedaan. Als avondactiviteit kon je kiezen tussen: sport, levend stratego, swingpaleis, gezelschapsspelletjes en wellness. Het was een topavond!

De volgende dag was voor ons het hoogtepunt van de reis. In de ochtend reden we met de bus richting Outside. Daar hebben we allemaal zotte activiteiten gedaan. Zo hebben we met de quad gereden, een hoogteparcours gedaan, gewakeboard, gezwommen … Het was een erg warme dag en we kregen daarom weer een ijsje. Na een hele leuke dag vol avontuur gingen we terug naar onze verblijfplaats. Daar maakte iedereen zich klaar voor de fluofuif. De fuif was geweldig en iedereen danste en zong mee!

De laatste dag brak aan. We moesten in de ochtend onze valiezen maken en zorgen dat onze kamers opgeruimd waren. In de middag kon je weer kiezen tussen enkele activiteiten (bv. breakdance, pottenbakken, klimmen ...).

Hierna moesten we jammer genoeg vertrekken. Terug met de bus richting Brugge. De reis was heel leuk en zal zeker in ons geheugen blijven. We zouden deze reis zeker aanraden aan de volgende jaren. Het is een avontuurlijke tweedaagse die zorgt voor enorm veel plezier.

– *Marie-Lou Van Parys en Febe Steemans (3F-C)*

VIJF ZINTUIGEN IN ÉÉN KAMP

Elk jaar gaan de eerstejaars op bergkamp en dit jaar mocht ik mee! Eerst was het wat spannend. Het was mijn eerste lange reis zonder mijn ouders. Tien dagen leek me heel lang, maar uiteindelijk besefte ik dat het nog veel langer had mogen duren.

ZIEN

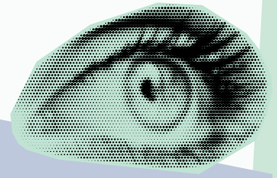

Het begon al toen we in Duitsland de eerste heuvels zagen vanuit het raam van onze bus. Het landschap werd steeds mooier. Toen we in Oostenrijk aankwamen, kon ik mijn ogen niet geloven. Overal waren bergen, bomen en rivieren. Tijdens onze wandeltochten zagen we de mooiste dingen. De wandeling naar de waterval staat zeker in mijn top drie! We maakten ook een wandeling naar een hangbrug. Toen ik op de brug stond, zag ik een prachtig landschap. Je kon mijlenver kijken. Er was zoveel te zien; net een schilderij!

Terug in het huisje zag ik door het raam van mijn kamer een bergtop, helemaal besneeuwd. Zo wil ik wel elke dag wakker worden! De laatste wandeldag dreigde letterlijk in het water te vallen, omdat het heel veel regende toen we opstonden. ‘s Morgens bleven we in het huisje en speelden we binnen een leuk spel, maar onze begeleiders beslisten om in de namiddag toch nog een kleine wandeling te maken. Hoewel we erg protesteerden, was het echt de moeite waard. Toen we buiten kwamen, zagen we immers dat het hoog in de bergen gesneeuwd had. Overal waar we keken, zagen we volledig besneeuwde bergtoppen. Supermooi om te zien! We hadden trouwens geluk, want toen we vertrokken, stopte het ook met regenen.

HOREN

Tijdens onze wandelingen konden we echt genieten van de stilte, maar er werd ook heel veel gebabbeld. Ik leerde niet alleen veel leerlingen uit andere klassen kennen, maar ook de begeleidende leerkrachten. Ik denk dat de mensen ons soms van ver hoorden komen, zo enthousiast (en luid) waren we! Ook tijdens de andere activiteiten was de groep goed te horen. Zo moedigden we elkaar aan bij het hoogteparcours. Dat maakte het extra leuk. Mijn schrik was gelukkig snel verdwenen.

Als we het over ‘horen’ hebben, moeten we zeker de muziekquiz vermelden. De leukste liedjes kwamen aan bod. We moesten er ook een paar zelf zingen. Dat ging bij de ene al wat beter dan bij de andere … Misschien was het ‘kattengejank’ van sommigen wat pijnlijk voor de oren van de anderen.

De laatste avond was er nog een toffe fuif. De decibels gingen hoog de lucht in!

RUIKEN

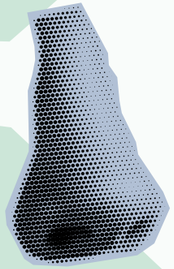

Ik genoot enorm van de geur van de dennen tijdens onze wandelingen. In een van de eerste berichtjes die ik naar huis stuurde stond er: ‘Het ruikt hier zo lekker.’ Geen benzine, fabrieken of andere geuren van de stad. Puur natuur! Die geur zou ik het liefst overal ruiken. De enige geur die ik niet zal missen, is de geur van onze kamer en van onze schoenen na de vele lange wandelingen. Zeker op regendagen kon die geur nogal ‘pittig’ zijn … Geef mij dan maar de dennen!

VOELEN

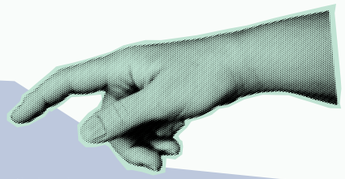

Tijdens het bergkamp voelde ik heel veel dingen. Het begon met wat zenuwen bij het vertrek. Later voelde ik soms mijn voeten niet meer na een lange wandeling. Het koude water, waarin we een frisse duik konden nemen of even onze voeten konden afkoelen, was zalig. We hadden ook een heel positief gevoel als groep; een gevoel dat je in elke groep zou willen. Het allerbeste gevoel was toch wel het rusten in bed na een lange dag.

PROEVEN

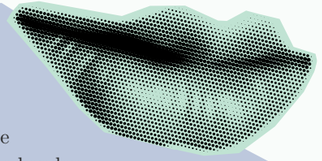

De leerkrachten en hun familie zorgden ervoor dat we elke dag konden genieten van een lekkere maaltijd. Ook op de stops onderweg leerde ik nieuwe smaken kennen. In een winkeltje kocht ik een speciaal koekje. Overheerlijk! Ik ontdekte ook dat er niets zo lekker smaakt als een frisse ‘Apfelschorle’ tijdens een lange wandeling. Toen ik thuis kwam, hadden mijn ouders een heel pak gekocht. Dat was een leuke verrassing. Niets kon tippen aan de maaltijden in de Simmshütte - die waren veruit het lekkerst. De bratwurst mocht zeker niet ontbreken, maar ook de tapasplankjes om te delen met mijn vrienden maakten alles heel gezellig.

Ik zou zo graag nog meer ontdekken in de bergen. Deze reis heeft mij volledig overtuigd. Mijn ouders horen bijna dagelijks hoe graag ik terug zou willen gaan. Er stond altijd een lach op mijn gezicht, vooral toen meneer Devestel op de bus in slaap viel en we plots al terug waren in België.

Dat was ons bergkamp. Ik ben zeker dat jij ook zo’n verhaal zal kunnen vertellen aan je ouders, tenzij je sprakeloos bent van alle bergen en herinneringen :).

– *Wouter Neirinck (2B)*

EEN TWEEDAAGSE VOL ONTDEKKING EN SAMENWERKING

We vertrokken met de trein naar Tamines, waar we onze uitwisselingsklas voor het eerst ontmoetten. Om elkaar beter te leren kennen, speelden we een kennismakingsspel in de vorm van een bingo. Daarna gingen we naar het hostel waar we zouden overnachten en installeerden we ons daar.

Samen met de andere klas namen we vervolgens deel aan een stadsspel in Charleroi. We werden in gemengde groepjes verdeeld en kregen verschillende opdrachten waarbij we foto's moesten nemen van bekende plekken in de stad. Na het stadsspel kregen we ongeveer twee uur vrije tijd om Charleroi zelf verder te verkennen.

In de avond keerden we terug naar het hostel en maakten we ons klaar om te gaan eten. We gingen met de groep naar een restaurant waar we vol-au-vent aten. Na een korte pauze stond er nog een leuke activiteit op het programma: we gingen samen lasergamen, wat voor veel spanning en plezier zorgde.

De volgende dag bezochten we de school van Tamines en mochten we enkele lessen over de cultuur van de stad meevolgen. Als afscheid kregen we een koekje van hun klas. Daarna namen we de trein terug naar Brugge, waarmee deze leuke en leerrijke uitstap tot een einde kwam.

– Illeyana Van Damme (3C)

VIER DAGEN, DUIZEND INDRUKKEN

Vorig schooljaar, tijdens het hemelvaartweekend, van woensdag 30 april tot zaterdag 3 mei, had ik net als de rest van het derde middelbaar de kans om een reis te maken naar Londen. Dankzij de vele bezienswaardigheden en de leuke uitstapjes werd onze reis onvergetelijk. Op voorhand konden we kiezen welke bezienswaardigheid en welk museum we graag wilden bezoeken. Ik koos voor de London Eye en het Victoria & Albert Museum. Klaar om te vertrekken dus!

Woensdagochtend werden we allemaal om 5 uur aan de parking van de Kinepolis in Brugge verwacht. Een kwartiertje later was de bus er al om ons naar de ferry in Calais te brengen. Op de ferry konden we genieten van een heerlijk ontbijtje en waren er verschillende winkeltjes waar we konden rondkijken. De overtocht duurde 2 uur, maar dankzij het tijdsverschil kwamen we toch een uur vroeger in Dover aan, namelijk rond 8 uur.

Na een tweede busrit kwamen we iets na 10 uur aan in Londen. We stopten eerst in Blackheath, een prachtige wijk, waar we ook halt hielden bij het Royal Observatory. Later liepen we verder naar Greenwich Park, maakten daar een wandeling en aten onze lunch. Daarna vertrokken we naar onze uitgekozen bezienswaardigheid, waar we de middag doorbrachten. Rond 16 uur vertrokken we naar de verblijfplaats waar de kamers verdeeld werden en waar we later ook ons avondeten aten. Voor we onder de wol kropen, maakten we nog een korte avondwandeling.

De volgende ochtend stonden we vroeg op en maakten we een wandeling naar Cleopatra's Needle. Tijdens de wandeling zagen we andere curiositeiten, zoals de Golden Jubilee Bridges, de London Eye, de Thames, de Houses of Parliament en nog zoveel meer. 's Middags konden we zelf een lunch kopen in de buurt van Covent Garden. Na een leuke middagpauze, vertrokken we naar de musea. Na een interessante namiddag keerden we terug naar de verblijfplaats voor het avondmaal en om 18.30 uur stipt vertrokken we naar de musical: Wicked. De show was spectaculair; een geweldige ervaring!

Vrijdagochtend namen we de metro naar Aldgate en maakten we een wandeling door The City. Daarna gingen we met de metro naar St. James' Park en wandelden we richting Buckingham Palace om de Change of the Guards bij te wonen. 's Middags genoten we van een vrije lunch in Camden Town. Er waren daar veel marktjes en winkeltjes. Na het avondeten in de verblijfplaats vertrokken we om 19.30 uur voor een avondwandeling langs Piccadilly Circus en Chinatown.

De laatste dag begon met een kamercontrole en het inladen van de bagage. In de voormiddag stond het British Museum op de planning. We kregen er een interessant, geleid bezoek. Onze laatste stop in Londen was Oxford Street, waar we naar hartenlust konden shoppen. Na het middagje shoppen moesten we jammer genoeg vertrekken richting Dover, waar we dan de ferry namen naar Calais. Rond 22 uur kwamen we terug in Brugge aan en konden we genieten van een welverdiende nachtrust in ons eigen bed.

Ik zou deze reis zeker aanraden. Er worden heel veel verschillende activiteiten georganiseerd, dus er is zeker voor ieder wat wils! Je zal niet alleen veel bijleren over de stad en haar geschiedenis, maar ook mooie herinneringen maken. Het was een druk, maar fantastisch programma en ik ben dankbaar dat ik de kans kreeg om zoveel nieuwe plekken te ontdekken.

– Ylana Deschacht (4B2-C)

VAN NOTRE-DAME TOT EIFFELTOREN

Onze reis naar Parijs vorig jaar was een ervaring die ik nooit zal vergeten. Al van bij het vertrek zat de sfeer goed: de gezellige busrit vloog voorbij dankzij het vele zingen, lachen en plezier maken met onze jaargenoten. Nog voor we Parijs bereikten, voelden we al dat het een onvergetelijk avontuur zou worden.

Eenmaal aangekomen, konden we na een wat moeizame check-in meteen de stad ontdekken. De metro bracht ons snel naar de mooiste plekken van Parijs. De Notre-Dame is een van de eerste bezienswaardigheden die me is bijgebleven. Dat moment was extra speciaal voor mij omdat dit ook mijn achternaam is. Het voelde alsof deze iconische plek een persoonlijke betekenis kreeg.

Ook Montmartre maakte veel indruk: de Sacré-Coeur, de artistieke sfeer, kunstenaars die geschilderde of getekende portretten verkopen en het prachtige uitzicht over de stad zorgden voor een uniek moment.

Als keuzeactiviteit beklom ik de Eiffeltoren. Na de vele trappen werden we beloond met een adembenemend zicht over Parijs. Daarnaast was ‘Paris à vélo’ een verrassend leuke en originele manier om de stad te verkennen.

Het absolute hoogtepunt van de reis was zonder twijfel de avondlijke boottocht op de Seine. Terwijl de zon onderging, zagen we Parijs oplichten en verscheen de flikkerende Eiffeltoren. Het was een magisch moment dat me altijd zal bijblijven.

Tussen al deze activiteiten door was er ook tijd om te shoppen op de Champs-Élysées en om een gezellige tijd met vrienden te beleven. Ook op de kamer was het altijd plezierig. We praatten elke avond even na over alles wat we die dag hadden meegemaakt en deelden onze leukste momenten.

Kortom, deze reis was de perfecte mix van plezier, cultuur en vriendschap. Een ideale citytrip die voor altijd in mijn herinneringen zit.

– Cameron Notredame (5D3)

De Parijsreis was voor mij echt één van de tofste schoolreizen die ik ooit heb meegemaakt. Het was leuk om de Lichtstad te ontdekken en dat onder een stralende zon.

De eerste activiteit die me is bijgebleven, was de boottocht op de Seine. Terwijl we allerlei monumenten zoals de Notre-Dame, de Eiffeltoren en het Louvre passeerden, zwaaiden we telkens naar alle locals die op de kaaien zaten te genieten van de prachtige zonsondergang.

Op de tweede avond gingen we naar Parc des Buttes-Chaumont, volgens mij toch een van de mooiste plekjes van de stad. Ik vond het bizar hoe er midden in de Franse hoofdstad zo’n heuvelachtig park ligt met rotsblokken, kliffen en zelfs kleine watervalletjes. Een echte hidden gem dus!

Het meest magische en onvergetelijke moment van de reis beleefde ik toen we na de avondwandeling samen voor de Eiffeltoren zaten en de lichtjes begonnen te schitteren. Deze reis was voor mij echt geslaagd omdat ik niet alleen een prachtige stad ontdekte, maar deze ervaring ook kon delen met mijn beste vrienden.

– Luca D’Herde (5F3)

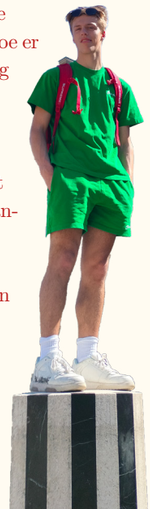

EEN ONVERGETELIJKE ITALIËREIS: VAN BERGAMO TOT VENETIË

Wat hebben kerken, pizza en zingende paters met elkaar gemeen? De Italiëreis natuurlijk!

Op 4 april vertrokken de vijfdejaars op een avontuur dat ze niet snel zouden vergeten. Was het vermoeiend? Zeker, na lange bergwandelingen. Was het saai? Alleen als we de zoveelste kerk binnen moesten (sorry, mevrouw Lavens ☺). Maar wat het vooral was: de moeite. Hier lees je waarom.

Ons avontuur begon met zebra’s. Zebra’s?! Zeebra Tours natuurlijk! Onze twee buschauffeurs Rob en Kevin stonden elke dag paraat om ons overal naartoe te brengen. Op de eerste avond stonden ze al voor ons klaar. Wij waren moe van een lange schooldag, maar vol verwachting naar de komende week.

Onze eerste (echte) dag begon met een stevige wandeling in Bergamo. Voor we het wisten, waren we onze eerste kerk al binnengewandeld. De sfeer zat goed, de leerkrachten hadden er zin in en de zon scheen. Inspanning en ontspanning wisselden elkaar af met korte stops om op adem te komen. Zo vloog de dag voorbij.

Dag 2 begon met een bezoek aan ‘Certosa di Pavia’. Helaas waren er daar geen echte nonnen meer aanwezig, maar het klooster alleen was zo prachtig dat we er toch uren in hadden kunnen rondlopen. In de namiddag stond Pisa op het programma met de scheve toren en iconische foto’s. Het prachtige weer mogen we ook niet vergeten natuurlijk, geweldig!

Dag 3 was intensief, maar een van de mooiste dagen van de reis. We liepen door de bergen naar Cinque Terre, een wandeling van meer dan twee uur met om elke hoek een adembenemend uitzicht. Natuurlijk was er ook ontspanning: de stad verkennen en zwemmen in de zee!

Dag 4 stond in het teken van Firenze. ’s Ochtends konden we de stad verkennen, ’s middags bezochten we een museum en ’s avonds hadden we geluk. We konden een kapelletje binnenlopen waar paters zongen, een must voor mevrouw Lavens!

Dag 5 brachten we door in Rome, indrukwekkend van begin tot eind. Na een lange rit stond iedereen te popelen om het Colosseum en het Forum Romanum te ontdekken. Met Patje als gids werd het een onvergetelijke ervaring. Tip: geen zwaarden meenemen naar het Colosseum, (die laten ze toch niet binnen).

Een bezoek aan Vaticaanstad mocht natuurlijk niet ontbreken. Lang gebleven, veel gezien, grote indruk nagelaten! Dag 6 zat er dan ook alweer op.

Op dag 7 bezochten we verschillende dorpjes om ook het ‘andere’ Italië te leren kennen. ’s Avonds was iedereen blij: we mochten uitgaan! Iedereen was natuurlijk superverantwoordelijk ☺.

De laatste dag bracht ons naar Orvieto en Venetië. In de namiddag konden we zelfstandig de stad verkennen. Het was er prachtig! Voor we het wisten, moesten we alweer terugkeren. Met de bus vertrokken we richting huis, moe maar voldaan na een onvergetelijke week.

— Casper Schepkens (6E2)

hogeschool
vives

Infodag
9 mei
9 tot 13 uur

Infodag
27 juni
9 tot 13 uur

vives.be/infodagen

Campus
Brugge
Kortrijk
Oostende
Roeselare
Torhout

Tussen chaos en stilte

Daar stonden we dan
Te wachten op de U-Bahn
In de reflecties van de metro
Een volk dat ooit in de hel heeft gestaan

De wagon schokte
De lichten flikkerden
Naar een tijd die met levens gokte
In de snelheid waarmee je ogen knipperden

We reden langs gebouwen vol verhalen
Met graffiti als echo's van dingen
Die de lokale zwervers
Met volle stem bleven zingen

We liepen over een grens
Een die ooit besliste
Wie monster was
En wie mens

Chaos en stilte zitten naast elkaar
In een stad die geen enkel kompas aanvaardt
Elk raam draagt een verhaal zoals geen een

Berlijn is een stad voor iedereen

- Florian de Staercke (oud-leerling)

VISA CHECK, VIBES CHECK

De reis begon op Zaventem
Met 22 op de vlieger
Hier en daar nog wat gepieker
Iedereen had namelijk dezelfde prangende vraag:
'Mijn buddy is toch geen zaag?'
Eenmaal aangekomen, stapten we in de gele schoolbus
Helaas was die allesbehalve knus
Gelukkig verliep de eerste ontmoeting geweldig
En waren al onze visa volledig geldig
Het Vrijheidsbeeld was naar onze mening eerder overschat
Het is het uitzicht vanuit de Empire State Building dat echt wat had
Op echt Amerikaanse wijze gingen we naar een house party
Daar ging Cyril stuk op Playboi Carti
Onze ervaring was dus top
En zo zat de reis er weer op

— Fons Bohyn (5F2)

Charlotte Denys Michiel Strubbe Jakobe Deconinck Maxine Andries Richie Ackaert
Sien Deloof Johan Yde Griet Vandamme Julie Vandermarliere Ernest Vanmullem

De spiegels van de *ziel*

In de zeventiende eeuw waait er in Frankrijk een nieuwe wind: een beetje feministisch, een beetje literair, zeer verfijnd in ieder geval. Men keert zich tegen de wat brutale omgangsvormen in Versailles en vrouwen trekken zich terug in de literaire salons. Een literair salon? Anno nu is dat gewoon een living met een wekelijks feestje waar men over de fijne dingen des levens praat: muziek, literatuur, liefde, roddels …

Ook de taal heeft volgens 'les précieuses' (want zo noemt men hen) een creatieve update nodig en ze verzinnen betere formuleringen voor banale woorden. Kan jij de poëtische omschrijving verbinden met het gewone woord?

Het *brood*	**De dochter van de chaos**
De *spiegel*	**De steun van het leven**
De *oorlog*	**De moeder van de stilte**
De *nacht*	**De bewoner van het rijk van Neptunus**
De *vis*	**De raadgever van de gratiën**

En zoals dat gaat met trends en modes, ook deze gaat voorbij, maar niet zonder toch wat sporen achter te laten. Zo omschrijft men ook nu nog de ogen als 'de spiegels van de ziel'. Ken jij de ziel van je leerkrachten voldoende om hun ogen te herkennen?

rij 1 v.l.n.r.: Michiel Strubbe, Maxine Andries, Ernest Van Mullem, Charlotte Denys, Julie Vandermarliere
rij 2: Sien Deloof, Richie Ackaert, Griet Vandamme, Johan Yde, Jakobe Deconinck

L E E S T I P

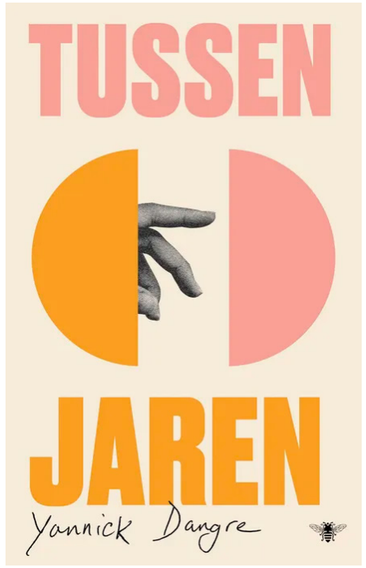

Annelien Van Den Berghe

YANNICK DANGRE — *Tussenjaren*

Uitgeverij: De Bezige Bij
Aantal pagina's: 192 pagina's

Persoonlijke flashback naar deze zomer: mediterraans land, stralende zon, verkwikkend zwembadje, ietwat slappe luchtmatras en een waterdichte e-reader. Glaasje doorschijnend druivensap binnen handbereik. Wat wil een mens nog meer?

Een lekker boek. Enter *'Tussenjaren'* van schrijver-dichter Yannick Dangre. Het is een roman in prachtig poëtische taal over de vraag of je in je leven echt opnieuw kan beginnen. En of je spijt kunt hebben dat je 'het goede' in je leven hebt gedaan.

Het verhaal gaat van start op het moment dat Charles, een 61-jarige hartchirurg, op het vliegtuig stapt en vervolgens in Napolitaanse straten ronddoolt, er in gedachten verdwaalt en terugblikt op zijn bewogen verleden.

Charles werd in zijn studententijd verliefd op Sylviane, een temperament-volle meid die verlangt naar een leven zonder belemmering en zich losrukt uit een verlammende alledaagsheid. Zijn grote liefde verliest zichzelf al snel in roesmiddelen. Na een intense en passionele relatie verdwijnt Sylviane uit Charles' leven. Ze laat hun kleine kind bij hem achter en ook een briefje, waarin ze een weerzien belooft over 30 jaar op Piazza Plebiscito in Napels. De jaren zijn vergleden, illusies verdampt, woede getemperd en tragedie vertroebeld. Zal Sylviane op de afspraakplaats zijn en wil hij werkelijk dat ze daar op hem wacht?

Flash forward: doe jezelf komende vakantie een plezier met deze literaire pageturner - beetje bloot inbegrepen!

L E E S T I P

eduprint
BY GOVAERTS PRINTING GROUP

Met **eduprint.be** biedt Govaerts Printing Group
dé totaaloplossing voor het printen van schooldocumenten.

Alles binnen één gebruiksvriendelijke online omgeving:
van het bestellen van printopdrachten tot het automatisch genereren van leerlingenrekeningen.

Volledig op maat van uw school!

GOVAERTS
PRINTING GROUP

www.govaertsprinting.be
www.studentendrukker.be
www.eduprint.be

Eduprint-Gent
Kortrijksesteenweg 60
9000 Gent

Eduprint-Brugge
Dirk Martensstraat 19
8200 Brugge

DIY: Geef je oude spiegel een nieuw leven met papier maché

Dit heb je nodig:

- oude spiegel
- groot stuk stevig karton
- potlood
- stift
- schaar
- kranten
- behangerslijm
- plakband
- verf
- penseel

1. Haal je oude spiegel uit het bestaande kader en zoek een stevig stuk karton dat groter is dan de spiegel.

2. Leg je spiegel in het midden van het karton en teken de randen over met een dikke stift.

3. Teken in potlood een vorm aan de binnenkant van je zopas getekende rand, en eentje aan de buitenkant. Dit is de vorm van je nieuwe kader. Tevreden? Dan kun je hem overtekenen met stift.

4. Knip het kader uit. Leg het ter controle eens op je spiegel om te kijken of het zeker de bestaande randen van je spiegel bedekt.

5. Knip stroken krantenpapier en maak behangerslijm volgens de instructies op de verpakking. Kleef vervolgens met plakband of lijm proppen papier op de bovenzijde van je kader tot je het gewenste reliëf hebt bereikt. Let erop dat de onderkant van je kader vlak blijft, zodat je het in de laatste stap mooi op de spiegel kunt kleven.

6. Als je tevreden bent over het reliëf, kun je het egaal en glooiend maken door af te werken met een aantal lagen gladde stroken krantenpapier. Laat het kader vervolgens enkele dagen drogen.

7. Schilder een witte basislaag op je kader en laat opnieuw drogen. Als je met acrylverf werkt, let er dan op dat je een schort draagt, want dit gaat niet uit je kleren.

8. Schilder patronen en/of vlakken op je kader. Maak het zo eenvoudig of fleurig als je zelf wilt. Laat drogen en kleef het kader vervolgens met sterke lijm (bv. lijmpistool) aan je spiegel.

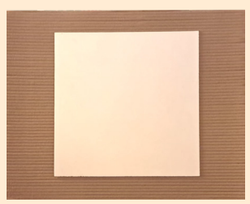
1.

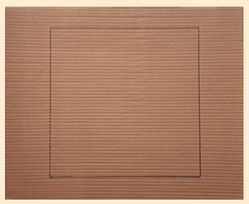
2.

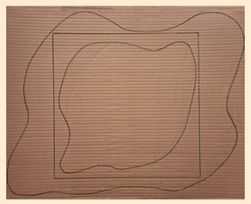
3.

4.

5.

6.

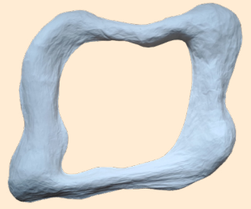
7.

8.

De Koninklijke Speelschaar S.F.X. vierde haar 75-jarig jubileum

2025 werd een topjaar voor onze vereniging

We mochten het feestjaar openen in de prachtige gotische zaal in het Brugse stadhuis met een stijlvolle academische zitting en receptie.

Het laatste weekend van april was er ons jeugdevent: een leuk, ontspannend en op maat voor onze jongeren gemaakte tweedaagse waar de aanwezigen elkaar op een andere manier leerden kennen.

Op zaterdag 10 mei vierden we ons jubileum met een uniek optreden in de prachtige grote zaal van het Concertgebouw. Het was zonder twijfel het muzikaal hoogtepunt van het jaar. Misschien wel van de laatste jaren. Wat was het een grote eer om het podium te mogen delen met topmuzikanten Raymond van het Groenewoud en Die Verdammte Spielerei.

In een jubileumjaar moet je als vereniging ook durven je grenzen te verleggen. Onze vierdaagse concertreis van begin juli naar Kröv werd een unieke belevenis: samen met je vrienden muzikanten een dergelijke reis maken, vergroot de verbondenheid binnen de vereniging alleen maar.

We waren uiteraard ook naar Kröv gegaan om te musiceren. Zowel op zaterdag als op zondag hebben we daar met trots en discipline onze vereniging gepresenteerd. Met stijl musiceren als het moest, maar ook genieten van de mooie ontspanningsmomenten: het werd de perfecte match van een heel geslaagde concertreis.

De laatste zondag van augustus dachten we echter niet aan musiceren. Toen was het echt eens tijd om te ontspannen tijdens onze familiedag. Prachtig weer en een ruime mooie locatie: de twee factoren die je nodig hebt om zo'n dag te doen slagen. Er was animatie voor jong en minder jong, het werd een dag waarop iedereen met een lach naar huis ging.

Op 11 november vierden we feest: we huldigden de jubilarissen, spraken dankwoorden uit en konden genieten van lekker eten en veel leuke babbels.

Met twee mooie herfstconcerten op 15 en 16 november in de Magdalenazaal sloten we het feestjaar muzikaal af.

Ook de komende jaren gaan we onze energie blijven steken in de mooie en bloeiende vereniging die de Koninklijke Speelschaar S.F.X. is.

— Idès Bonte, voorzitter

IN MEMORIAM
Broeder Johan Vanhove

Een maand voordat de Duitsers België binnenvielen, werd Johan Vanhove geboren in Brugge. Op twintigjarige leeftijd deed hij zijn intrede bij de Broeders Xaverianen en op zijn zevenentwintigste legde hij zijn eeuwige geloften af als Broeder Reginald. Die naam gebruikte hij eigenlijk zelden. Broeder Johan gaf Frans en godsdienst in de eerste jaren van het middelbaar. De leerlingen kenden hem als een toegewijd leraar met een luisterend oor. Ook na schooltijd hielp hij veel leerlingen met gratis bijlessen Frans. Hij gaf mee vorm aan verscheidene bergkampen en organiseerde bezinningen op school.

Het enthousiasme dat hij als regelmatige bezoeker van het oecumenisch centrum van Taizé had ervaren, deelde hij in Brugge in een wekelijkse gebedsgroep. Wanneer de Amerikaanse medebroeders in ons land waren, nodigde hij hen hier graag op uit.

Ook na zijn pensionering in 2000 liet de lesgeversmicrobe hem niet los. Hij zette zich in voor Integraal, een VZW die zich engageert voor kansarme jongeren en volwassenen. Johan was er actief in de huiswerkbegeleiding en het onderwijs van Nederlands aan nieuwkomers. Broeder Johan overleed enkele dagen na zijn 85ste verjaardag, omringd door zijn naasten. Hij was de jongste van de Broeders Xaverianen.

FAMILIENIEUWS

Overlijdens

Mevrouw Verhaest Gisele, grootmoeder van Julie Debaere, 04.03.2025
Mevrouw Monique Vertriest, grootmoeder van Mare Verplancke, 14.03.2025
Mevrouw Erna Bisschop, grootmoeder van Marthe Ballegeer, 18.03.2025
De heer Roger Vande Weghe, grootvader van Wolf Vande Weghe, 21.03.2025
Mevrouw Rita Sanderson, grootmoeder van Norah Van Damme, 28.03.2025
De heer Johan Vanhove, van de Broeders Xaverianen, Broeder Johan, 10.04.2025
De heer Marc Vandaele, oud-collega, 15.04.2025
De heer Frans Verhaeghe, oud-collega, 18.04.2025
De heer Johnny Dewulf, familielid van Cameron Notredame, 10.05.2025
Mevrouw Maria Cools, overgrootmoeder van Jade Degrande, 20.05.2025
Mevrouw Brigitte Provost, moeder van oud-leerling Leo Verbeke, 22.05.2025
De heer Yves Rotty, vader van oud-leerling Isabelle Rotty, 28.05.2025
De heer Lucien Bossier, lid van de Speelschaar en grootvader van Laura Gervoyse, 09.06.2025
De heer Eddy Meuleman, oud-onderhoudsman, vader van Tania, oud-medewerkster, grootvader van oud-leerlingen Yentl en Manon Stée, 10.06.2025
Mevrouw Marie-Jeanne Goegebeur, tante van Amber Casier, 13.06.2025
Mevrouw Nelly Billiau, grootmoeder van Lieslot Denoyette en overgrootmoeder van Elise Dupon, 10.08.2025
De heer Frans Vleminckx, grootvader van Lili Rose Vleminckx, 25.08.2025
Mevrouw Georgette Meuleman, schoonmoeder van Johan Yde, 27.08.2025
Mevrouw Lisette Cauwels, grootmoeder van Louis Martens, 14.09.2025
De heer Remi De Groote, Broeder Adelbert, laatste broeder van de Broeders Xaverianen van België, 15.09.2025
De heer Roger Tanghe, grootvader van Lars Tanghe, 16.09. 2025
De heer Jos Boudrez, grootvader van Felix Boudrez, 17.09.2025
De heer Rik Vanacker, grootvader Jack Houkx Vanacker, 18.09.2025
De heer Fernand Missault, oom van Tobias Dewispelaere, 28.09.2025
De heer Iwein Callebaut, grootvader van Cato Callebaut en van oud-leerling Lennart Callebaut, 04.10.2025
Mevrouw Ludwine Lefever, grootmoeder van Noor Igodt, 05.10.2025
De heer Rudy Eeckhout, grootvader van Floor Eeckhout, 10.10.2025
De heer Gino De Geeter, vader van Rosaline De Geeter, 09.11.2025
Mevrouw Janine De Brabandere, grootmoeder van Lore Muse, 10.11.2025
Mevrouw Lieve Simoens, grootmoeder van Renée Pertry, 14.11.2025
De heer Luc Vandamme, grootvader van Mika Vieren, 16.11.2025
Mevrouw Marie Thérèse Clyncke, overgrootmoeder van Vic Jansseune, 25.11.2025
De heer Freddy Strubbe, oud-leerling en grootvader van Luca Lefevere, 10.12.2025
Mevrouw Raymonde Matthieuwis, moeder van Richie Ackaert, 27.12.2025
Mevrouw Simone Versyck, overgrootmoeder van Jade Degrande, 01.01.2026
De heer Roland Devos, grootvader van Emiel Vandierendonck, 02.01.2026
De heer Marcel Vlamynck, grootvader van Anne Cardon, 09.01.2026
De heer Lieven Malengier, peter van Owen Demuynck, 16.01.2026

Huwelijken

Francis Mus en Karen Ranson, moeder van Gisele en Jerome Sander, 12.09.2025
Matthias Versluys en Ade Peeters, oud-leerling en dochter van Tom Peeters, 19.09.2025

Geboortes

Frans, zoontje van oud-leerling Klaas Decoene en Sanne Cools, kleinzoon van oud-collega Paul Decoene en petekind van oud-leerling Mathieu Decoene, 04.02.2025
Aster, zoontje van oud-leerling Sam Dekorte en Joke De Munck, kleinzoon van oud-leerlingen Kris Dekorte en Ann Dewulf, achterkleinzoon van oud-collega Roland Dewulf, 30.06.2025
Bob, zoontje van Griet Vangaever en David Hoornaert, 04.08.2025
Annabelle, dochtertje van oud-leerling Anne-Sophie Carron en Louis Van der Meeren, kleindochter van oud-collega Ingrid Meyers en metekind van Hannelore Carron, 06.01.2026

De lijst is samengesteld op basis van de berichten die ons tussen 10.02.2025 en 16.01.2026 bereikten.

Blijf op de hoogte en volg ons op sociale media

defreresbrugge

De Frères Brugge

www.sfxbrugge.be

de Frères
SINT-FRANCISCUS-XAVERIUSINSTITUUT